

Alles vliegt wat vliegt

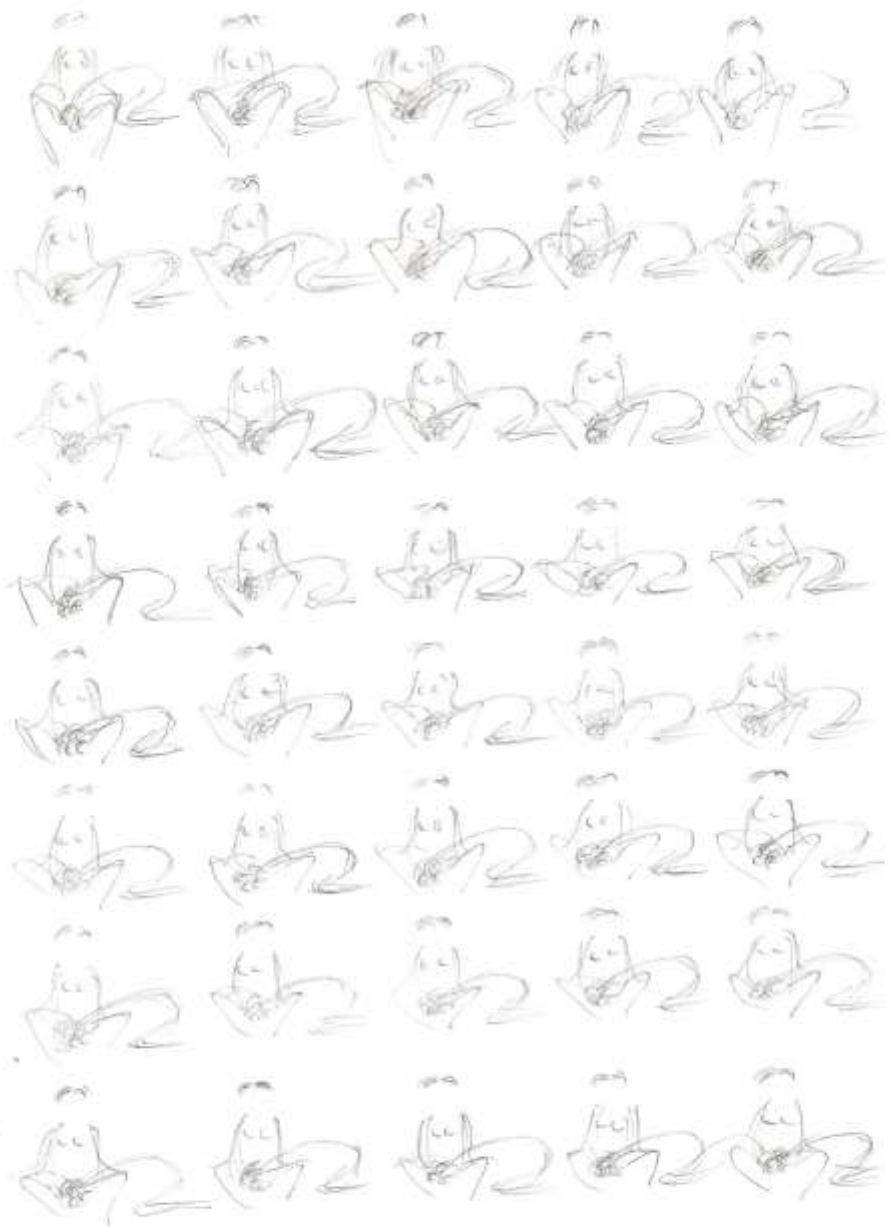
(alles gaat een eigen gang, al verenigen zich binnen twee lichamen. Alles doet wat het doet. Alles vliegt wat vliegt. Alles staat in aarde verankerd wat in aarde verankerd staat. Kruinen buigen in de wind, elke grasspriet ondergaat afzonderlijk en mensvrouw op bankje poogt uit haar ogen te kijken en poogt naar binnen te brengen en poogt nergens aan vast te haken en hoeveel te minder had dit gekund als het niet tot vrijen was gekomen.)

1-11-2001

o ja? Vanuit binnen? Vanaf zijn schouder? Naar buiten kijken? Zien hoe helder het is en hoe de takken bewegen en hoe wit de lucht is? Minder grijs dan gisteren? Hebben onthouden en hem zeggen: het is een andere ochtend vandaag? En dat hij beaamt: het is niet zo bewolkt? Binnen. Onder dekbed verscholen. Ogen die naar buiten kijken terwijl men ligt. O ja? Stuk stam en stuk kruin in raam. Stam stuurt takken recht omhoog. O ja? Takken leeg. Herfst. O ja? Wat weet dit hoofd toch veel terwijl het onder dekbed ligt en in de hoek van zijn schouder. Ogen vertrekken uit warm liggend lichaam. Boom staat. Struiken geel bebladerd en het licht zo schitterend. O ja? Wat doen die ogen eigenlijk te dwalen terwijl het bijbehorende lichaam hier ligt? Waartoe verlaat mensenoog lichaam, stuwt beelden in hersens op?

5-11-2001

zeg maar: ergens uit vandaan. Uit de nacht van dit lichaam vandaan of nog daarin aanwezig? Op het moment van ogen geopend? Zeg maar: zich niet onmiddellijk op de dag storten. Zich niet onmiddellijk door het licht verblinden laten. Liever vlekkelig ge-beweeg binnenlaten dan blad voor blad aan waiende tak. Geen punt zetten achter de nacht. Zich niet wensen te onderwerpen aan de terreur van het licht, aan de precieze vormen. Niet: ogen openen en woorden met hem wisselen en uit bed springen. Half duister. Half open ogen.

6-11-2001

zijn ogen vallen dicht; zijn hoofd draait. Hij valt in slaap. Ze kijkt naar hem. Ze ziet zijn profiel. Ze hoort zijn adem krakend. Overgegeven aan niet meer weten. Ze wenste zich nog één of ander teken. Ze wenste zich een toegewende hij. Niet zijn arm alleen. Het chaost door haar hoofd. Wanneer was hij een keer innig deze avond? Ze wil hem uit zijn geslaap timmeren. Ze roept zichzelf tot de orde. Ze heeft deze arm toch. Overduidelijk neergelegd. Aangeboden. Het blijft chaoten. Ze probeert zich in eigen lichaam te bevinden. Ze probeert te vertrekken uit dit gebied van beelden van wat had zullen zijn en waarom hij niet.... Ze probeert in dit liggende lichaam van zichzelf aan te komen. Ze probeert haar gedachten ergens in dit lichaam te hechten. Ze probeert. Ze komt niet verder dan. Flitsen van binnenkomen en onmiddellijk weer vertrekken. Lichaam als geflard. Verzameling onsamenhangend. Op zijn arm haar hoofd en ergens daaraan vast godweethoe dit lichaam van haar. Wrokkige zinnen van gedachten.

10-11-2001

of doe maar een mens. Een languit mens. Benen. Romp. Hoofd op lichaam. Languit mens die voeten verzet. Stap stap stap over einde-aardbinnenste. Over harde-schil-omsluit. Aardschil draagt. Be-klinkerd. Be-grasveld. Gestalte languit over afgeme-

ten omschreven stukje aardoppervlak. Aardoppervlak behorend aan deze gestalte (hoe diep naar beneden is van hem?) Handen in broekzak en voeten op aarduiteinde, zo blijft hij staan en bekijkt een struik. Droog bladergeritsel en troep overvliegende ganzen en dan weer alles stil behalve dat zij aan komt lopen en hem beziet. In hart sluit.

11-11-2001

‘het waait nu veel minder,’ zegt zij.

‘Het waait niet,’ zegt hij.

Ze zijn zojuist wakker geworden. Zij althans is zojuist wakker geworden. Ze kijkt naar buiten. Blijft al dat blad daar soms eeuwig hangen? Skelet omlijsten? Ingedroogd en levenloos en ijl en dun? Ziet dit raam van hem er eeuwig zo uit? Er verandert geen steek en het gaat al naar december en deze boom dan? Nog zo omkleed. Of is het altijd en eeuwig deze zondagmorgen die ze ziet? En vallen zomerochtenden met voluit groene bomen achter te laten? En lenteochtenden met bekleedende bomen en winterochtenden van dáárvóór? Valt er door te dringen in deze aanblik van enkel en alleen deze momentele boom? Omkleed met tot op het bot ingedroogd blad. Blad zo klaar voor de zweefval maar. En hij hiernaast dan. Starend en in zichzelf gekeerd?

‘Wat een lucht,’ zegt ze. ‘Wat een grijze lucht. Zou de zon nog komen?’

‘Ik heb geen berichten gehoord.’

Kan ze de boom tot zich door laten dringen? Nog vol bebladerde boom die allang kaal had kunnen zijn, de tijd van het jaar in aanmerking genomen, preciezer gezegd 11 november of valt dit alles te vergeten? Alleen zichzelf te vullen met het beeld in het raam. Een boom vol blad zo vlak voor de val. Broos. Droog en dun. Bladgeflinter. Boom. Dunnende boom. Doorlatende boom. En evengoed. Hangen daar nog met zovelen in haar blikveld. Kan men indrinken? Kan zij in zich opnemen opdat teneinde zodat? Eeuwig moment. Boom. Houd adem in? Durft niet te verroeren uit angst? En dapper stevig blad heeft tot op heden getrotseerd en wappert rustig losjes, hangt zo stil ontspannen? Hij duikt onder het dekbed. Hij bergt zich daar in het duister tegen haar buik. Hij kust haar midden; alles in haar binnenlichaam neemt richting aan van het midden. Ze sluit haar ogen. De boom staat nog op netvlies.

14-11-2001

bestaat er een wereld zonder dieren? Bestaat er een wereld zonder medeschepselen? Bestaat het dat er een wereld is zonder bomen? Roodborstje vliegt stoere lijnen in de takken. Verdwijnt achter de stam, laat zich weer zien, balanceert op takuiteinde. Oranje borst zo languit en is er een wereld zonder boomtakken met vogels daar buiten het raam?

Wel heeft hij zich na het vrijen tegen haar gelegd, dusdanig dat huiden van zijden zich voegen, schouders en heupbotten elkaar lieflijk in de klem houden. Nadrukkelijk nabij en bestaat er een

wereld zonder bomen als medeschepsels? En deze roodborst
alweer tak losgelaten en ergens? Bestaat er een buiten met al-
leen maar mensen? Bestaat er een dier- en boomloze wereld?
Vogel oranje wiegend op takuiteinde en nu weer ergens ergens
en de mens hier tegen haar aan zichzelf passend gemaakt.

21-11-2001

schoongeel hangt. Schoonge gele vlekken omhangen de boom
nog. Vlaag wind, meewaaiende bladeren en plotseling los. Nat-
te dag en wind doorblaast. Boom als donker skelet en gele
vlekken van blad en klein blikveld van raam. Stam nat en geel.
Handvormig hangt en regenstralen loodrecht. Blick op raam.
Vlaag en vallende diversen en dit helle geel. Duikt dan onder
dekbed, plant lippen op zijn buik, lippen nog losjes. Hoeft niet
onmiddellijk sappige lippen. Plant maar losjes. Haar-gebied
van zijn buik en liezengerimpel en zoiets glads. Dunste uiteen-
gevouwenste huid van geslacht, fris geroken, juist geboren,
ontmoet keel en verspreidt zich door haar hoofd als ademnod.
Als uiteengevallen vloeibaar vuur. Alles aan hoofd natgehuild
zonder huilen, uitgeniesd zonder te niezen. Buiten waarschijn-
lijk alles evengoed doorgaat, windvlagen en luwtes van stilte en
hoeveel bladeren minder?

26-11-2001

doe maar blad in blikveld doe maar. Doe maar eind-november dag en elke dag dat blad nog hangt is meegenomen, is dag gekregen. Doe maar dit uiterste geveerde verschrompelde lijsterbesblad dat daar nog hangt. Doe maar spichtig jong boompje, bessen weg, omkleeding weg behalve drie van deze bladeren. Doe maar drie geveerde verschrompelde verkleurde bladeren die nog plaats innemen, dag nog geschonken althans dit begin van de dag. Doe maar mistige ochtend en allerlei blad dat dwarrelt en lijsterbesbladeren die stand houden. Doe maar dat zij beziet. Doe maar dat zij lijsterbesgeraamte beziet met veervormig ineen geschrompeld blad aan tere zijtakken. Doe maar dat zij getuige is vanuit bed vanaf kussens, koffie in hand, naast zich hij. Doe maar hij in zijn eigen wereld en de hare deze: blad te aanschouwen dat het leven nog niet gelaten heeft. Doe maar dat men kan blijven staren hoelang. Doe maar dat ze alle drie nog hangen als men de ogen sluit en als men bovenlichaam kwartslag draait en als men bovenlichaam buigt. Doe maar lippen dwalen en lippen stil en lippen vertellen en babbelen en zeggen: wat kan ik toch kletsen en doe maar dat men onderdekbed-tocht herneemt en gedwaal over buik en bovenbenen en hun binnenkanten. Doe maar aankomen in gebied van haren waarop glad gestrekt ligt. Doe maar lippen strijken langs. Zouden de lijsterbesbladeren nog hangen? Alle drie?

27-11-2001

als Betelgeuze ijshelder staat en Aldebaran bescheiden geel,
dan heerst de vorst over de nacht. Naar eigen aard doorgroeven
de bomen de lucht. Men zou een silhouet kunnen volgen maar
kom maar overeind en steun op armen en daal op hem neer en
spreid rondom hem en zweef boven matras als eigen bestaand
wezen. Zweef maar beweeg maar bepaal maar. Betelgeuze en
Aldebaran houden aan hoge hemel de wacht. Ergens hebben zij
de horizon verlaten en zij leggen hun baan af en ergens elders
ontmoeten zij horizon. Ijskoude nacht. Helder schijnsel kijkt
naar binnen. Hoe lichtjes zweeft een lichaam, eenmaal in be-
weging gekomen. Ijskoude buiten maakt korte metten. Boom
heeft tooi afgeworpen. Ijskou helpt over drempel.

29-11-2001

of is het de dag dat de boom lijnen schrijft in donkere morgen?
Laat de boom haar vergroeiingen zien, vertakt en vertakt tot
dunste wijdeste verten van de stam? Of is het de dag dat hij een-
voudig tussen haar gespreide benen komt en dat de twee bin-
nengedeeltes (buiken borsten gezichten) tegen elkaar komen en
hoe de schilden (ruggen schedels botten) zich dan vanzelf aan
buitenkanten bevinden? En draaien ze nadien op de rug en her-
schikken ze tot heupbotten elkaar raken?

2-12-2001

wie zegt dat benen er maar bijhangen. Wie zou zeggen: laat daar maar liggen, ze zitten nu eenmaal aan een romp vast, maar verder. Wie zegt: ze moeten nu eenmaal ergens liggen dus waarom niet daar onderaan, ergens tegen de matras. Wie zegt:

ze dienen toch nergens toe als hij ligt. Wie zegt: geen gevoel, vel over been, lede maat. Wie zegt: bleke saaie huid van benen altijd onder kleding verborgen, onder broeken en sokken. Wie zegt: bleke huid zegt niets, straalt niet uit. Wie zegt: bottige knie en bottige scheen zijn toch geen bed voor lippen. Wie zegt dat lippen alleen voor zachte rompen bestemd zijn en niet af kunnen dalen. Wie zegt dat lippen zich niet kunnen verbazen over lange lengtes van benen? Wie zegt dat dit niet de wereld kan zijn voor haar lippen: harde botten en spieromkleedsels.

6-12-2001

of doorblaast de wind het luchtruim in de avond zodanig dat de laatste bladeren... ? 'Hoor het waaien,' zegt zij. 'Romantisch weer,' zegt hij. Wind raast door luchtruim, neemt mee wat half los zit, rukt af, tilt los, neemt op, neemt mee in volle vaart terwijl zij zijn geslacht gevangen houdt tussen vlakke handen. Tussen zijden van handen. Tussen vuistjes van handen. Tussen vingers van hand. Tussen lippen. Windvlagen dringen een seconde door en dan weer niet...

'Het is zo licht vandaag.' Zo kaal, zo bloot. Men opmerkt. Volgende morgen. Men naar buiten kijkt.

9-12-2001

takjes in raamhoek moeten wel vastzitten aan grote onzichtbare boom. Schotse scheve gebogen kleine en grote meer of minder omhoogwijzende takjes achter glas moeten wel terugwijzen naar. Andere zwarte wezens bewegen krassend troeperig uitgelaten door koude bevroren winterse morgen. Door de zondagmorgen; rechthoekig stuk hemel is in kozijn gevangen. Vogels vliegen naar ene kant, wolkenflarden hand in hand de andere kant op. Zij aan zij. Man aan man. Zweven voorlangs strakke diepte van hemelruim en of en hoe dan toch opwelt en of dan toch zij in beweging komt en of ze aanvankelijk hoe onthand daar zit en of toch in haar komt gevaren. Nadrukkelijk opzettelijk begin waar. Zij er voor is gaan zitten dat. Dienstig lenig soepel lichaam dan lippen achterna en sluit luchten buiten en wolken die sluier aan sluier voorttrekken evenals de ongetwijfelde vogels die raam uitvliegen. Binnen is de opperste concreetheid van zijn lichaam.

13-12-2001

en toch zij wacht op dit ene gebaar maar houd haar te goed, zij is ondoordringbaar omhuld maar toch, ze wacht op zoiets als algeheel in armen, op zoiets als dit ene gebaar dat steeds niet komt maar zoals gezegd, zij is omhuld met ondoordringbare

laag en evengoed, hij die haar streelt, hij die haar aandachtig streelt alleen dit ene gebaar overslaat dat haar had doen smelten, dat alle cynische beschouwen had opgelost als sneeuw voor de zon, maar houd haar te goede nogmaals, zij zelf is de dichtwatten-laag-omhulde en hij vermoedt niets, hij streelt en blijft strelen en technisch perfect alleen min of meer dit eerste gebaar overgeslagen, begin overgeslagen, eerste punt van: ze is erbij, ze is er. Ze is er niet bij, ze beschouwt, ze is toeschouwster maar zoals gezegd, het zit om haar heen, ze zit er in gewikkeld. Moet hij dat aan haar neus kunnen zien in deze schaars verlichte slaapkamer, moet hij de hele wereld dan goedmaken, moet hij dan alle voorvaders goedmaken, moet hij dan wegtoveren wat haar omkleeft of zoiets? Hij gaat door waar zij net niet is. Hij heeft haar nog niet mee maar nogmaals, moet je niet god zelf zijn om haar daar van ergens onderuit op te diepen?

15-12-2001

of wakker geworden op een dag en van onder de dekens kijkt men. Buiten oftewel lucht verschijnt aan het raam als grijs. Winterlucht. Opeenhoping van stipjes lucht. Deeltjes lucht. Al lijkt doorzichtig. Al verschijnen in het raam boomtakken en verder ogenschijnlijk niets. Iets dat doorzichtig is. Iets dat doorlatend is. Iets dat niet opvalt. Iets waar men overheen zou kijken. Iets dat onbelemmerd zicht geeft op takken van boom. Iets dat zich voortzet en wel eindeloos of duik dan maar onder dekbedden of nee, ze gaat er min of meer voor zitten op de matras

(ogen vervuld van dit 'iets' dat daar buiten vanaf het raam begint, ogen van mededogen of zoiets vervuld voor iets dat altijd daar is, zo on-aanzienlijk, zo on-blikvangerig) en ze plant haar lippen.

19-12-2001

neem bijvoorbeeld voorjaarsluchten terwijl de winter nog beginnen moet. Doe maar dit schoongeveegde tussen wolken, doe maar deze doorlatendheid naar al wat boom en tak is en dat er iets voorjaarsachtigs in zit. Iets als uit-gemist. Iets als uitgedood. Takken glimmend en stam glimmend en daartussen elk vochtdeel helder. Elk luchtdeel min of meer van glas, min of meer onzichtbaar van doorzichtigheid. Doe maar openingen tussen grijze wolken. Helderst doorzichtig. Voorjaarsachtig van juist boven nul. En of inderdaad, zij komt van haar plaats. Lang genoeg geslapen, lang genoeg gelegen, inderdaad, ze buigt zich over. Zij begint simpelweg. Onbezield geeft niet. Onhandige paden over zijn buik geeft niet. Stroeve paden over zijn benen en strijkt dan langs zijn geslacht en omhult met haar mondbinnensten en hoe tenslotte zijn geslacht daar staat en hoe zij is gaan liggen en hoe hij niet meedraait, hoe hij nog meer omsloten wenst te worden. Hij wacht. Zij wacht. Hoe onthand zij is, nee, wil niet meer nu, twee wezens in tussenseconde. Omhult en bedekt haar opeens en dringt binnen en alle onthandheid op slag verdwenen.

Blauwe opalen plekken laten zich openen door grijze allerlei-vormige wolken.

22-12-2001

wie ziet winterboom en heeft zomerboom nog op netvlies? In zichzelf opgeborgen zomerboom? In lichaam onthouden? Waar moeders zijn? Waar huizen moeders? Welke moeders zijn nog over als hun lichamen niet meer bestaan? Sneeuw op de takken en hemel vol grijze vlokken en dan de man hier naast haar. De man–met-eigen-adem. De man-met–eigen-gedachten. De man-met-eigen-bloedstromen. De man die hetzelfde dekbed deelt. De man die dezelfde matras deelt. Die hetzelfde landschap achter het raam deelt. Huist deze man ook in haar? Of huist slechts wie dood is? Voor nu: grijze vlokken door de lucht. Boom die lucht in boomvorm snijdt. Voor de rest geen idee. Of hij een hand uitsteekt? Of zij gewaar wordt? Of binnenshuids zozeer en in eigen gedachten en van eigen ritmisch bloed doorpompt? Zij draait haar lichaam achter de hand aan. Over opperhuid oppervlakkig dwaalt haar hand. Langs buitenste afgrenzing. Zijn hand komt dwalen. Omstreelt haar hand.

Ten laatste is zijn lichaam van de plaats gekomen en heeft zijn mond haar uiterste oppervlakkige buitenste vagina gekust. Toegankelijk gemaakt.

Buiten beider lichamen diagonale sneeuw.

23-12-2001

of is het zoiets als dat zo'n lichaam op een dag. Dat het. Dat deze romp net zo goed. Buigt iets. Wendt iets. Reikt iets. Verplaatst iets. Kan net zo goed. Ruimte naast oorspronkelijke plaats innemen. Zoiets als: men hoeft niet op de plaats te blijven. Men kan verkennen. Een fractie. Ruimte naast oorspronkelijke plek verwelkomt, is leeg, kan worden ingenomen, geeft mee, wijkt vriendelijk uiteen, schuift moeiteloos op. De takken staan bladstil. Het laagje sneeuw ligt roerloos, de winterochtend is smetteloos doorzichtig als zij van haar plaats komt. Ze neuzelt langs ribben, steekt over naar andere heup, gaat langs buitenbeen omlaag, verkent kniebotten, legt arm langs onderbeen. Zij neemt kriskrasse ruimte in boven de matras.

24-12-2001

ruist en racet door het luchtruim en doorweekt elke levende ziel en hoe op zo een avond het godskind geboren zal worden uit klamgeweven kleden op vochtige ezel. Koude natte voeten van Maria en Jozef die plassen omzeilt. Hoe 'nu sijt wellecome' als bevroren sneeuw tot blubber gesmolten is en elke struik vocht uitwasemt en geen ster de weg wijst achter ondoordringbaar

grijs. Of dan maar door bed geslinger en dan maar terug gaan liggen en dan maar terug zijn gaan liggen? Alles is moment dat leidt tot volgende moment alleen wanneer treedt de bezieling in? Zeg maar: op-gang-gebrenng. Zeg maar: uit het hoofd iets doen met ledematen. Zeg maar: voortsjokkende Jozef met ezel en vrouw op ezel op zoek. Of omvat hij haar borsten op deze kerstavond? Hoe? Hoofd gebaar of liefdes gebaar maar waar houdt de liefde zich op? Waar verborgen, hoe opgeroepen, hoe ontlokt? Fragment op druilerige dooiende kerstavond. Hoe huivert de kleding rond Maria's huid, hoe huivert haar lichaam rondom het kind en hoe bezorgd bezet is Jozef? Hier behaaglijkheid van bed en breedheid van matras en gewassenheid van lakens en aaneengesluit van donzen dekbedden en regen buiten en razende winden over akkers. Of verbinden de borsten met binnen en tintelt daar iets op een bepaald moment, welt iets op uit gebaren, verbindt zich zwakjes, baant zich wegen, doorkruist binnen als echo op slingerende lichamen en zoekende ledematen? Stapelen momenten zich op en bevinden gereserveerdheden zich in één klap nergens meer als in de stal een kind zich weg baant naar buiten? Verwarmen os en ezel de stal en houdt het dak de regen tegen en hoe droog is het stro?

2-01-2002

of doe maar in het licht van de doden. Doe maar in het licht van dode lichamen van vaders en ooms, in het licht van verstijfde winterbomen, doe maar in dat licht de miniemste beweging

maken. Schuifel maar zo ongeveer onder dekbedden en houdt
maar zo ongeveer adems in en smoor de kreten onder dons.
Minimste bewegingen als aardverschuivingen in het licht van
dode vaders en van dode ooms. Gewoonste houding van vrijen
als revolutie in het licht van stokstijf verbleekte lichamen. Doe
maar kleine dekbedbewegingen en hoofden dicht bijeen en ver-
der vertraagd, doe maar. En doe maar heel stil daarna. Kijk
maar hoe stil naar het raam. Hoe wit de wereld is van sneeuw,
van uitgeslagen vorst. Hoe banen roze de zon aankondigen.

5-1-2002

kaal geschuurde akkers in schrale wind. Trek alles samen aard-
kluitjes, houdt alles binnen zo veel als kan, krimp, neem zo
weinig mogelijk plaats in, verpulver desnoods, stuif uiteen
kleinste deeltjes klei. Poreuze akker. Bevroren houvast voor
voeten van wie loopt en voor vijf keer vier hoefjes van herten
en voor hoeveel puntafdrukken van nagels van hazenpootjes?
Terwijl koning winter heerst is ergens een graf uitgehouwen en
werd stokstijve man begraven. Laagje sneeuw op het kerkhof
schitterde in felle zon. Felle zon probeerde levende wangen van
mensen aan groeve te raken. Liever nog binnen te dringen maar
wat vermag zon in midwinter? Verblind verblind de mensen
opdat de dode hen niet in hun macht krijgt. En rijt op sterren
aan hemelkoepels nu de zon de aarde verlaat, schijn uiterst hel-
der in luchten die adems niet loslaten. Ijskou dringt neusgaten
binnen en verschraalt wangen. Orion komt scheef boven hori-

zon, voeten stappen over ruime akkers, sneeuw is harmonisch beblazen, is immens symmetrisch terecht gekomen. Ga dan binnenshuis en snuif geuren op van soep en wees aan tafel gezeten met glazen vol donkerrode wijn en lig afstandsloos onder dekbedden, aarzel daar niet, ga mond achterna, kom van de plaats, omvat hem met monden en kutten, laat hem uw kelen rauw raken. Omvat onhandig, laat raken aan eeuwig zachte on-aangeraakte uiteinden, laat raken tot rauwwordens toe. Alles is beter dan liggen blijven. Hoor het suizen van straffe oostenwinden over verlaten akkers, hoor hoe het aanzwelt onderlangs de sterren.

6-1-2002

onbeweeglijk binnenshuids. Neem zoiets als omklede organen en spieren en aderen. Neem zoiets als voorgewend gezicht maar binnenshuids tot stilstand gekomen. Onvloeibaar. Afgevlakt. Afgewend. Zozeer zolang ongezien onder zijn ogen. Ligt naast hem uitgestrekt in de hoop. Of nee. Of had toch gehoopt? Niks. Ongezien wendt driedubbel af in zichzelf. Eer aan zichzelf. Hier valt niets te halen. Meer alleen maar van hetzelfde ongezien. Of dan bevroren uit bed stappen en in eigen kleding hullen en weggaan uit zijn huis? Als een speer er vandoor gaan, weg van de ogen die haar niet zien?

Op de valreep op de bedrand vertrekt ze niet. Deelt vlakjes mee uit vlak binnenste en hij steekt hand uit. Hij vouwt zijn hand

om haar knie. Voorzichtig wenden de eerst organen zich niet meer af. Voorzichtig kruipt de eerste spier uit haar schulp. Voorzichtig kijken ogen hem aan van onder nog gefronste wenkbrauwen.

15-1-2002

of in witte bedden gaan liggen voor niet zolang. Voor even. Zonovergoten zondag middag. Helderste landschap zet zich binnen voort. Matras. Dekbed. Beddengoed wit. Kussen muren plafond wit. Ineenschuifbare aansluitbare gestalten schikken zich. Al is het overdag. Al nodigt buiten één en al uit. Liggen en bijvoorbeeld niets zeggen.

18-1-2002

regen en wind buiten. Avond. Binnen licht van een kaars en twee mensen die huiverend in bed stappen. Ze strekken zich uit over de kille matras, onder bijna te dun dekbed. Eerste warme plekken, hoe ontstaan zij? Wisselt lichaam uit met dons? Begint het bij de afzonderlijke lichamen? Verdubbelt dons de mensenwarmte? Buiten het raam is de lucht donkerblauw. Takken

steken af voor wie op de rug liggen en naar het raam kijken. Ze nemen stil de tijd. Ze warmen afzonderlijk op. Dekbedholletjes afzonderlijk. Tot hij zich wendt. Zijn hand over buik en hals en heupen. Tussen haar benen vluchtig. En zij heeft alle redelijke redenen om te blijven liggen, zij begint altijd al, ze heeft een lange werkdag achter zich. Evenwel komt ook zij van de plaats en plant lippen kriskras, omzeilt zijn geslacht. Ergens allemaal mixt. Zoiets als zijn heupen in haar armen nemen en hij die reikt en of ze bij omarmende mond is of daar waar hij haar geslacht verkent? Scheuren tussen bergen, gladde stromen van beken. Genoeg gedaan aan? Ze gaat liggen, bedenkt zich, komt op hem zitten.

Het regent nog steeds. Wind doet de ramen klepperen. Nacht om diep te slapen.

20-1-2002

doe maar deksel van egaal grijs. Hangt over wereld. Hangt over de wereld of? Hangt doorlatend? Onopvallend? Zozeer takken zelf op laten vallen? Stam hoe die zich aftekent? Dicht grijs dak of grijs niets? 'Dicht saai dak,' noemt hij. 'Stille Chinese tekening,' noemt zij. Noemen zij vanaf hetzelfde punt. Grijs is hetzelfde en uitgangspunt is hetzelfde en uit welke nachten zijn zij afkomstig en volgens welke mal verlopen hun gedachten? Men kan zich maar het beste. Houd maar een beetje stil daar onder het dekbed. Niet onmiddellijk teveel verschillen over elkaar la-

ten tuimelen. Eerst maar een beetje. In zichzelf warm draaien. Koffie binnen handbereik, kijken, lezen. Beetje lezen. Beetje kijken. Eerst maar zich enigszins vol voelen stromen met 'zichzelf' alvorens. Oftewel hoor maar zijn ont-genuchter en haat maar niet. 'Saai grijs dak.' Oftewel hij houdt afstand en hij benoemt kaders en zij die onmiddellijk zich verbindt. Oftewel de waarheid hangt altijd aan een mens. Luxe luie lege ochtend. Stil grijs hangt de lucht egaal in vlakke van raam. Haar vingers dwarrelen neer. Doorkruisen vlakke van zijn buik. Dwalen langs hals. Gaan als gebabbel langs zijn been en ergens op een moment. Hij verdwijnt onder dekbed. Plaatst zijn mond waar haar benen samenkomen. Onaangeroerd binnenste maakt hij wakker en wil zij samentrekken opdat hij niet rake. Rustig en geduldig en stilletjes hij blijft. Duurt. Voort. Hij. Verdomd. Brengt tot stromens toe? Verdomd. Teweeg.

28-1-2002

of laat maar volle armlengte traag gaan over zijn buik. Spreken gebeurt uit beide monden en daaronder is ergens zijn buik en streel die maar diagonaal en langs zijden. Begin maar met vlakke hand achter vingers en ga verder met binnenkant arm tot halverwege, tot scharnierpunt van elleboog en haal terug en herbegin. Streel zandpaden over zijn buik. Daarboven komen beurtelings uit beide monden zinnen. Het vertrek is groot en hoog en leeg, de komende uren strekken zich uit. Buiten het raam is de nachtelijke storm gaan liggen. Buiten het raam staan

de winterse bomen kalm. Buiten het raam hebben de luchten on-woeste kleuren van goud en grijs en vaagste blauw. Binnen het raam gaat een arm over een midden. Vingers gespreid, dan palm van hand, dan pols, dan zachte binnenarm. Dan terug-scharnieren en herbeginnen. Elders of niet elders in haar gedachten, vingers komen neer waar ze willen. Woorden gaan uit monden en hand maakt paden over zijn buik. Woorden gesproken en hand trekt languit sporen over zijn buik. En of tenslotte beiden zwijgen en of hij haar ingang vindt en binnenkomt en of zij haar midden zo losjes zo lichtjes aan hem meegeeft. Ogen sluiten en zondagmorgen buitengesloten voor de duur van.

1-2-2002

vrouwbinnenste kan niet slapen, ligt leeg en hol en schrijnend onder dekens. Middenlichaam schreeuwt. Huilt. Bonst. Wenst opgenomen te worden. Omhuld. Gekoesterd. Vrouwlichaam woelt over matras. Huilt zonder geluid. Is in nacht verloren. Weet niet wat alles in beroering is. Wat spookt en schokt en botst. Wie naast ligt, slaapt. Slaapt soms even niet. Steekt geen hand uit.

7-2-2002

of is er één merel die zoveel lawaai maakt bij het wakker worden en of staan de takken zo roerloos en doven helderste sterren en wat is het dat daartussen zweeft en hangt en dobert en botst? Wat bevindt zich onzichtbaar van merel tot boom tot ster? Onzichtbaar gestippel. Beblazen gestippel maar wat door wie? 'Leeg,' zegt men. 'Merel in nok,' 'boom,' 'ster,' zegt men en 'verder niets.' Men zegt: 'ik zie boom,' 'ik zie ster.' Wat houdt op waar tak begint en wat wisselt zachtjes uit met tak maar toch: daar begint tak. Wat bereikt schors van kleinste twijgje, wat reikt moeiteloos tot daar? Wat komt omringen, wat doordringt? Omgeeft, geeft mee? Wat is daar altijd in weer en wind, wat verbindt nok en boom en ster en men zegt: 'Ik zie niets.' Wat botst en schommelt zo zacht en men zegt: 'Ik hoor niets.' Hoofd van wie zojuist is wakker geworden kan niet bevatten, moet zich inprenten en inprenten. Vagelijk zoiets als: ze strekt arm uit en die wordt gedragen. Vagelijk zoiets als: ze staat op en beweegt zich wadend, maakt in zijn keuken koffie.

8-2-2002

of zijn ze zojuist in bed gegaan en liggen ze op de rug en is daar buiten de wind? Gierende wind en wees maar op de matras gaan liggen en heb ergens het ene moment nog weet van flakkerende schaduwen van kaarsen en windgeluiden en krampachtige gedachten als: waarover kan ze het nog hebben of heeft ze

de hele avond al gerateld? Ja, ze heeft de hele avond al gerateld en het volgende moment. Alles verijlt. Alles verstilt. Slapende toestand is daar. Overvalt haar. Overmant. Neemt over. Slaat uit handen. Uitgeputte kleuter valt middenin woorden in slaap. Wie wakker wordt weet dat ze geslapen heeft. Zomaar naast hem, zomaar pardoes in zijn aanwezigheid. Zijn geslacht ligt opgericht te wachten. Heeft hoop al laten varen. Heeft haar zo stilletjes gelaten in deze toestand van slaap.

Op de valreep zo vredig gevrij.

11-2-2002

blauw van lichte kleur beweegt met blauw van duistere kleur en hoe kaal staan de bomen in de avond. Heldere stukken schoon-geveegde hemel. Verplaatsend wolkendek. Maakt openingen. Voor wie zich door sterren wil laten beschijnen, wie door hen omringd wil zijn. Wie baden wil in hun licht. Ster valt vanuit Perseus naar Orion en ga dan maar naar binnen. Wie heeft zien schichten, ga maar naar binnen en voegt u bij de uwen (in welke toestand geraakte de mensheid vroeger met deze hemel als plafond), voeg u bij wie daar al ligt. Sluit de deuren en leg dit lichaam ter neer. Leg dit lichaam neer (och, teveel duizend dingen vandaag en teveel duizend dingen morgen) en kijk, zij buigt. Kijk hoe ze zijn benen streelt. Kijk hoe ze zijn midden kust (ergens net niet helemaal bij, men handelt) kijk hoe ze op hem zit, hoe zij haar lichaamsmidden aanbiedt ter vervulling, ter omgrenzing van zijn geslacht. Hij gaat in en uit. Kijk haar

zich naar hoger verwijderen. Hij reikt hoger. Kijk haar lager
gaan zitten, hem dichters omsluiten. Hij kan minder een kant uit.
Kijk hoe twee lichamen omdraaien zonder los te laten.

Hoe gerust een mens slaapt temidden van. Geuren tot stand ge-
bracht.

15-2-2002

maan trilt als naald van een kompas en steekt de lijn over.
Maanniemand's land van onzichtbaarheden heb dank, eindelijk
een heldere nacht. Ster valt als vuurwerkbol langs de hemel zo
groen zo oplichtend. Onder diepe dekens roepen ze elkaars ge-
slacht wakker.

18-2-2002

wie van zonovergoten vroege ochtenden spreekt en wie van
stille lichamen spreekt die uitgestrekt liggen. Losjes tegen el-
kaar in een morgen zó licht dat boomtwijgjes verbleken. Mag
best stil zijn en mag best stil laten. Mag best blik op raam en
bladlege kruinen zo uitgebleekt blozend in zoveel licht. 'Het

lijkt wel april.' Februariochtend waarop men zich kan buigen en armen ontvouwen langs zijn lichaam en mond heel eind achter armen aan. En kan wel zich een tent scheppen van schouder en arm en gebogen rug. Men schept zich een reservoir in het donker. Om uit te putten. En mond rondom zijn geslacht en proef maar zo schoon zo fris zo juist gedoucht en of in keel-diepten hij haar ontmoet? Neergedaal en omgedraai en andersom geproef en hoe verknoot verstrakt de binnenste weefsels van wie zoveel aan haar hoofd heeft. Barst uit met kleine plofjes, juist wat mogelijk is. Niet alles valt los te strijken.

En waren ze opgestaan en over de aarde gegaan als twee smalle gaande lijntjes in helverlichte wereld. En hadden ze zwermen vogels op schiereilandjes van gras zien neerdalen of hadden ze ook vogels op water zien drijven? En hoe verlegen groen de weilanden zich uitstrekten en hadden ze soms ook hazen gezien – drie – die zich rot renden over kluiten van omgeploegde akkers?

22-2-2002

of neem twee borsten tussen twee handen en klei ze naar wens. Hij kleit ze naar zijn wens. Hij zoek de verloren uiteinden met de toppen van zijn vingers. Dwars doorheen gesloten ogen en dwars doorheen dekbedden proeft men zonovergoten luchten. Men speelt in de ogen van de zon.

5-3-2002

en heeft immens heldere nacht plaatsgemaakt? Licht? Lucht-
vol? Was het een uil die helderste nacht doorkreet? Antwoord
van andere uil? Was nachtlucht vol van sterren en vol van twee
uilen en van gearriveerde waterhoentjes? Ligt achter? Is och-
tend? Hele reutemeteut aan leesbaars naar bed gehaald? Lees
eens wat voor? Uil nu slaapt? Waterhoen trippelt? Wolkendek
drijft nauwelijks? Kleinste vogeltjes met gele kelen en kwiksnel
gevlieg? En akkers uitgestrekt? Sprieten draagt in rijen? Of hoe
dan ook tenslotte ledematen en organen? Zoveel weerstanden
opgelost? In voorjaar dat zich uitstrekt?

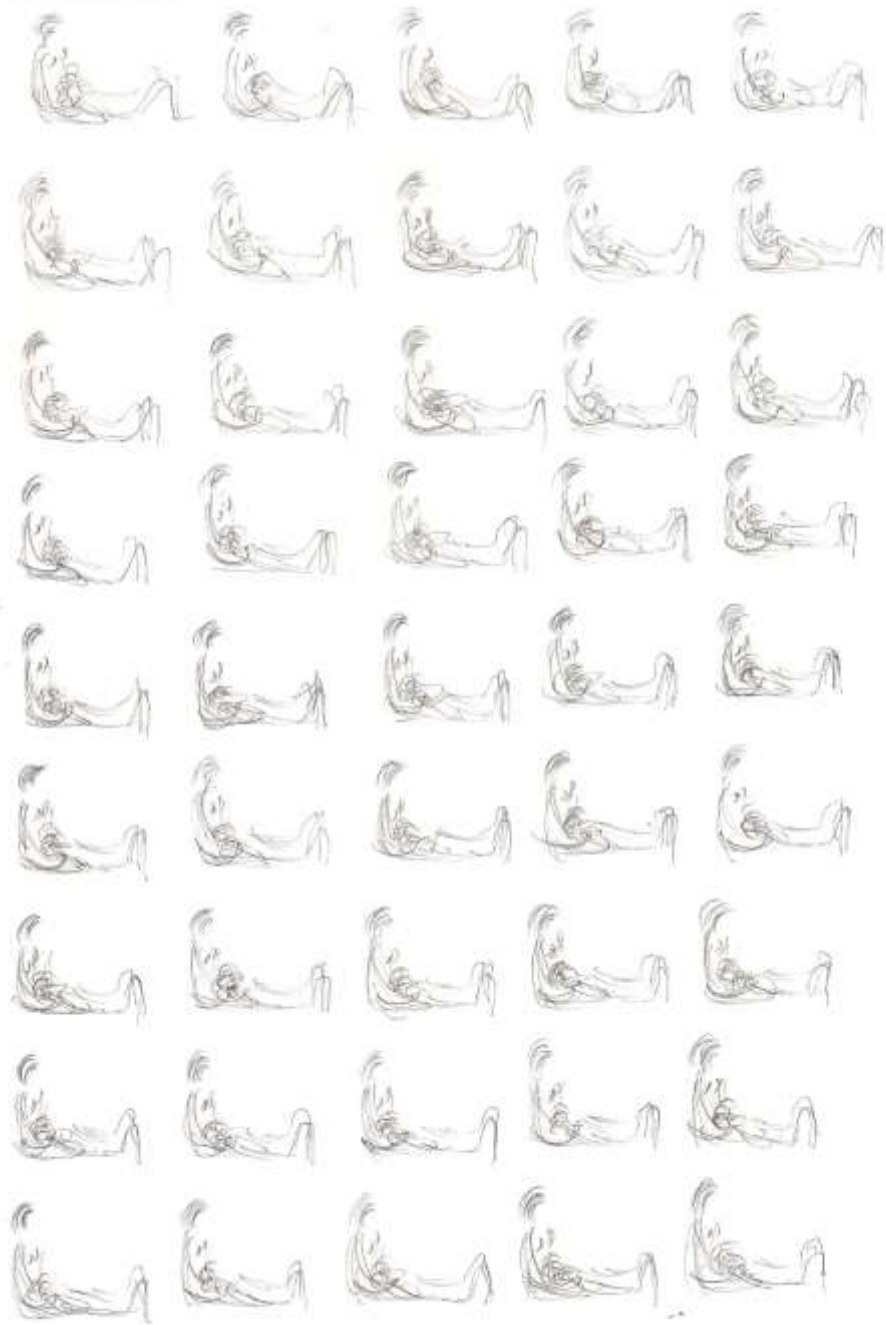
21-3-2002

of doe maar handen tegen gezicht of dat handen vanzelf. Nee,
doe maar dat zijn handen arm-gedragen richting haar hoofd
komen en doe maar dat beide handen dan uiteen gaan richting
twee kanten van haar gezicht. Elk een kant op en dat ze arrive-
ren. Open handen van hem tegen wangen. Haar wangen van
kaak tot jukbeen. Aangekomen handen en neergeplant. Gezicht
omvat. Met ogen en oren en neus en mond en al. Hij omvat

haar gezicht terwijl zijn geslacht in haar is. Mens binnen gezicht weet haar ziel tussen twee handen.

28-3-2002

boom met takjes en knoppen groen staat. Stil staat. In raam staat. Aan ogen staat en hemel daarachter en zon aanstaande en uitgegroeide kerstboompjes en duiven en alles en dan daarbij de ander en. Waarom niet omarmt. Waarom niet in zijn armen neemt. Waarom niet uit zichzelf. Verdomd volmaakte ochtend. Binnen in haarzelf holle plek. Zwart niemandsland. Groot afgrondgat.

30-3-2002

groene knoppen geduldig en hoe lang is het lichaam van de mens. Hoe wervel voor wervel hoe lang. Hoe overal iets in lang lijf. Hoe gaanbaar. Hoe afwijkbaar van eenduidig pad hoe links hoe rechts. Hoe soepel hoe buigzaam hoezeer hoever hoe overal lichaam achter haar handen aan.

1-4-2002

oftewel er zit beweging in de lucht oftewel ijle nevelen van ochtend oftewel uitwaseming van aarde oftewel nachtkoude condenseert oftewel zeeën van tijd in bed en bergen van plaats en donzen warmte en onafleidend witte lakens. Maar. Wat haar dierbaar is plaatst hij in groot verband. Waar dan de vonk bij hem? Waar zijn ziel? Hoe hij zichzelf zover krijgt de dag te beginnen? Alles in hem wenst afstand; welk onbarmhartig mens heeft zij hier naast zich en van waaruit stapt zijn lichaam dan in de dag? Van waaruit? Vanuit gedoemdheid? Gedoemd om zich te verhouden tot? De. Gemeenschap. De. Sociale. Regels. Oftewel ontleedt onbarmhartig en oftewel hij als zijnde niet vanzelfsprekend bestaand sociaal mens. Aan haar zijde. Buiten het raam vliegen kleine vogeltjes met takjes nestkastje binnen. In oksel van takken van hoge boom bouwen de eksters, dwarsverband van gedrapeerde takken moeten vaste grond gaan bieden. Torenvalk staat stil op drempel van woning en oftewel hoeveel nestkasten heeft deze mens hier naast haar getimmerd en ofte-

wel hoe hoog in bomen opgehangen en oftewel hoe zou zo iemand zielloos kunnen zijn en oftewel waarom zij toch altijd dit beeld van? Wie hij voor haar? Zou moeten? Wanneer onkoesterende vaders achtergelaten, wanneer in de rondte draaiend in wijde rokken met wijde armen? Wanneer wijde cirkel waarbinnen?

Te lang hebben de lichamen gezwegen in ochtenddiscussies en zijn lichaam keert zich. Zijn lichaam bereidt het hare voor. In en uit en dan omlaag en zijn mond. Haar opent, haar één en al opent en hoezeer hoe ver zich in haar uitgedrukt hoe stil hoe dof hoe volledig.

4-4-2002

oftewel en bladknoppen als lichtgroene kegeltjes, als gespitste uiteinden van boomgeraamte. Voelhoorns. Boom loopt uit in. Tast lucht af met. Bladknoppen als lichtjes in lege lucht. Hangen verdwaasd. Hangen zichzelf te zijn. Hangen elke seconde zichzelf te zijn en veranderen met de dag. Groeien aan de zon. Worden lichthanden voor boomgeraamte. Vertalers van zon voor boom. Doorgeefweefsel in bladvorm hangt zichzelf te zijn en groeit en weet niets. Hoezeer hoe thuis kan een buikvlakte zijn. Hoe thuis zijn hoofd op haar buik. Hoe thuis haar buik voor zijn hoofd. Buigzaam verplaatsbaar lichaam, hoe ineengevouwen kan een mens zijn. Hoeveel gewrichten heeft een knie, een heup, een elleboog. Hoe wit en strak en zacht en afgerond

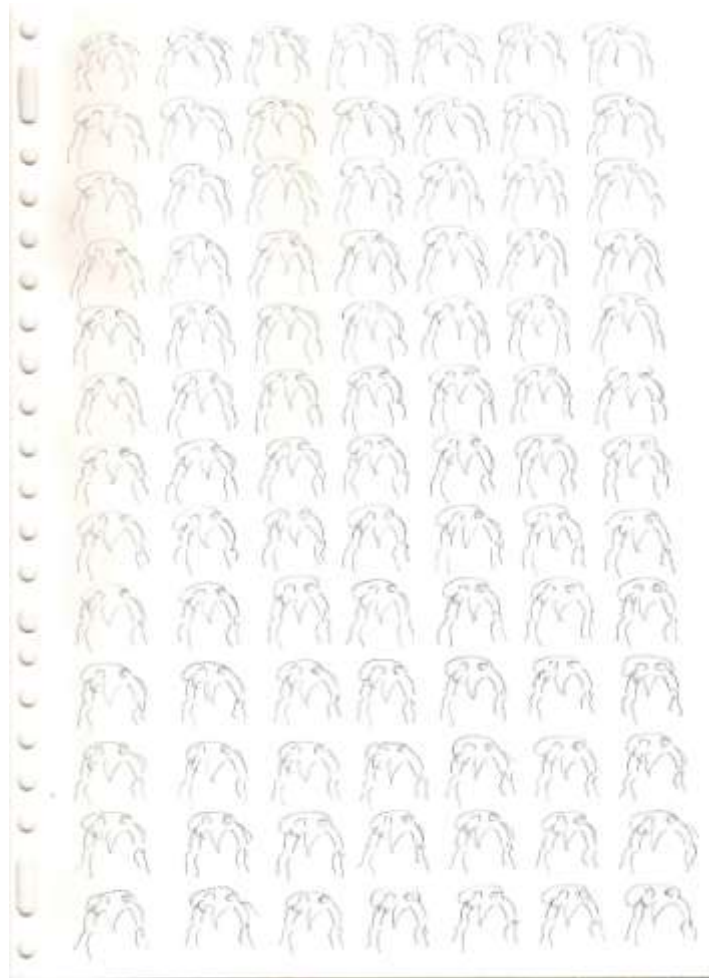
haar buik. Lichaam als miljoen meer dan hoofd. Lichaam als miljoen meer dan gedachten.

7-4-2002

of staat de zon er stralend of schrapen de vogels hun kelen of komt de wind uit het Oosten gewaaid? Siberisch. Of gaan ze hand aan hand en zijn de lichamen van lucht omringd? Vlaag wind. Stil. Vlaag wind. Of is zijn lichaam half naar haar toegewend – o schild - en laten zij het van woorden stil en ziet zij hem zwijgend beter en hoort ze hem on gezegd beter? Desnoods gezegd wat opklinkt, desnoods even woorden geproefd en dan weer alles toegedekt met stilheid. Weggestorven. Lange ruimte van zwijgen. Vlaag wind, stil, vlaag wind. En of haar duim nog ergens over zijn hand beweegt? Ja. Ergens moet die duim nog spreken: ik streel, merk maar, ik streel. Ergens nog niet bewegingsloos. Wat er gebeurt in woordenloze aanduidingsloze toestand? Hij althans die woordenstroom doet stelpen; hoe uitgehouden dit lichaam van hem. Vlagen wind tegen huid. Hand aan zijn hand.

15-4-2002

wolkjes naar één kant en wolkjes naar de andere kant. Toppen van boom zo licht heen en weer, hoe weinig wind, hoe wit geflarde wolkjes en hoe langzaam glijdend voor het oog van wie hier ligt. Waar komt aanstaand blad vandaan? Herbergt boom? Codeert eerste begin en zon valt op en lucht biedt plaats en komend blad? Weet zich nieuwgeboren? Weet dat het zich bevindt waar het eerst niet was? Boomtoppen onbewogen kaal (herbergen) en naast haar hij. En lees maar raadselachtige zinnen voor, die hij al dan niet zus of zo opneemt, die in het slaapvertrek komen te hangen. Hij achter gesloten ogen al dan niet van wat dan ook doordrongen, van woordflarden, van woordklanken. Of van de aanwezigheid van haar lichaam naast het zijne? Hij komt zich teder richten. Hij spreidt flanken benen verwijdt borsten halzen. Hij bereidt plaats voor zijn lichaam en zij die wacht en lezen blijft en aarzelt en zich draait en op hem zit en hem in zich neemt en hoe hij zich buigt naar haar borsten en hoe zij zich over hem buigt. Twee halve schilden. Twee schildhelften. Twee schalen. Twee kommen. Nemen plaats in. Op matras. In slaapkamer. In stille wijdsse ochtend. Wolkjes nog steeds? Ene kant op, andere kant op?

16-4-2002

of heeft de esdoorn de dikste knoppen die er bestaan of is hun kleur het lichtste doorzichtige bruin dat naar zachtgroen neigt of is dit de dag van de opperste grootte? Van uiterste gezwollenheid? Van zichtbaarste uiteinden aan duizend takjes? Van ijlst gehang in lege lucht? Is dit misschien precies hun dag? Na

zoveel maartse zon, na zoveel schraalste aprilzon en dan nu ineens al dagen. Lankmoedigste regen. Regen van: wij komen die geharde uiterste droogte van jullie aanraken en wij blijven neerkomen tot doorwekens toe. Tot glimmens toe van donkere stammen. Alles roerloos. Regen valt. En hoe welzalg de mens die haar lichaam zo veilig weet naast het zijne. Al wat hij begint zal zij beantwoorden. Al wat zij begint zal hij beantwoorden.

22-4-2002

of is de helderste voorjaarsochtend hoe veelbelovend na dagen Siberische winden? Of lig maar. Alles schotst dooreen. Nergens houvast. Alles drijft. Schotsen. Binnenin holle leegte. Waar ergens beginnen? En of perst haar onderlichaam zich tot sproeisels van tranen tegen zijn gezicht of is hij in haar en schieten de tranen haar in de ogen en houdt ze deze achter bij de geliefdste geliefde? Al condenseert dit hele lichaam zich tot weke tranen. Vaag. Week. Zweverig. Onsamenhangend. Lichaam. En daaronder. In de verte. Holle plek.

23-4-2002

Of zullen we wat lopen? Ze zullen wat rondlopen. Hij wijst. De bomen zijn juist voluit. De struiken zijn ontloken. Waterhoen schicht over de vijver. En wie deze bomen geplant heeft? Zijn vader, dubbel zo oud als hijzelf? Och of men een wilg tot huidige grootte bevroren kon evenals de smalheid van berkenstammetjes en of men door grassen voortstapt? Allebei los? Haar arm door de zijne? En haar onbezetheid en zijn blik op de wereld? En of de vruchtbomen al bloeien? En de zon al aan het verdwijnen is en luchtdelen blauw achterlaat en luchtdelen bewolkt? En hoe onder harde droge kluiten de aarde nog zo vochtig kan zijn? Wie dwalen door welke werelden?

25-4-2002

of kruinen dicht zijn gegroeid met groen en of manen precies naar binnen schijnen? Scherm zijn hoofd dan af tegen dit kaalste nachtlucht. Of het begin in haar handen besloten ligt? In haar gaande handen over zijn zijden zijn buik zijn benen? Uiteindelijk zijn geslacht eindeloos omstreelt? Geen reactie. Hij keert zich niet, hij wendt zich niet. Laat maar? Ik begin er niet aan? Ik doe geen gebaar en ik blijf in deze toestand van on-gebaar? Zij van nature altijd begint: eten vrijen drinken alles, strandt het ergens dan strandt het maar. Geperkamenteerd toegesloten geslacht van haar komt zich uiteindelijk toch nog onder zijn hand bevinden; blijft geperkamenteerd.

27-4-2002

of slaat het weer om en of is er ineens storm in de lucht gevaren en of openen zich de wolken? Hoe ruikt zijn huid zo fris. Hoe stil nestelt een hoofd zich tegen een rugvlakte. Zachte harde schil tegen wang. Ruimschootse vlakke voor een gezicht. Ruimschootse vlakke voor wang die jukbeen en kaak omkleedt. Kan liggen. Kan stil. Kan even heel stil. Bevindt zich stil en wat de oren dan naar binnen brengen: wind en tegen het raam slaande druppels.

29-4-2002

of het regent en of de wind verse bladeren afrukt en helgroen tegen ruiten smijt? En hij dan? Heeft liggen wachten tot haar uit-gerek en haar ge-zucht uitmondde in open ogen. Heeft hij de regenbanen over de ruiten al hoelang aanschouwd en dit verdwaalde verse blad? Al uren? Met open ogen? En zij achter dichte ogen, nog niet in de dag tot ogen zich zacht openen? Regenstriemen tegen ruiten en helgroen blad geplakt en hoe teder hij naar haar geschoven komt. Warm nog alles aan haar. Uitgerust loom. En hoe zijn handen en lippen dwalen en hoe haar

hand. Zich neer zoekt te leggen. Schouder van hem. Hoofd. Tegen. En hoe open zij al is en hoe toch nog hij haar daar zoent. Ondergronds uitgebarst en voortgeplant en aan licht gekomen en tot geluid gekomen. Uiteenspringende lijnen vanuit haar geslacht en klokken die buiten tot kerkgang manen maar hier is nu de heiligste plek.

2-5-2002

of liggen mensen tekens tegen matrassen of sluiten huden geheel af of houden huden binnen of zijn huden van perkament zo stijf zo onbeweeglijk en of zitten handen stijf aan armen stijf tegen lichamen of hoe onbeweeglijk liggen de schouders? Ontsnappende gedachten, waar zweven ze, waar tollen ze rond of waar verharden ze tot onbereikbaar? Hoe stollen warme organen? Hoe trekt warm kloppend vlees zich miskend terug? Weggedoken en opgeborgen? Liggen twee mensjes tegen witte lakens getekend? Onbeweeglijk?

7-5-2002

of staat de zon daar ergens om de hoek te komen? Op komst?
Op komst en komt warmte geven vandaag? Zon. En of na we-
ken van regen dan nu de komende zon neer zal dalen over?
Zich zal leggen over alles of zelfs. Doordringen? En eindelijk
voor hén ook overdadig? Spitse vleugels in levende gesikkelde
samenhang door luchten geschicht en uiteindelijk na weken re-
gen dan nu vandaag door zon omringd? Zozeer aan alle wend-
baarste zijden? En die zij keren en wenden. En hoe zij duikelen
en omgekeerd en diagonaal. Levende samenhangen van gier-
zwaluwen doorschichten luchtruim en mens aan aarde gebon-
den? Wendt zich naar zon? Vanuit bewogen bed zit nu op
bankje buiten? Groen overdadig en fazanten valken merels ge-
koppeld en ergens in het huis hij? Zij hier stil op de bank en
krant terzijde gelegd en zon beschijnt en wind die waait en wat
aanvoerend? En stem van hem en geluiden van zijn voetstappen
en hoe hoort een hoofd hier op de bank? Wind ritselt door po-
pulieren. Fazant wast zich. Er wast zich een fazant in vol ornaat
met ruimstaande veren in behorende kleuren van rood en roest
en bruin en zwart. Hoe ziet een hoofd? Hoe onthand de ogen
van wie de krant naast zich heeft neergelegd?

11-5-2002

hij laat ook zoveel luchtledigheid bestaan en hij zwijgt zo stil
en hij gebaart zo niets en hij raakt met geen vinger aan en hij
deelt niet mee. Zij haakt af. Zij vertrekt. Zij gaat op pad. Voe-
ten dragen haar over de akkers, schemer daalt rondom. Haar

voeten blijven haar van hem vandaan dragen, ze verkent de van hem verwijderde wereld. Kaal nog. Onbegroeid nog. En hoe dit haar begint te verheugen. Dit gedwaal van voeten in eigen gewenste richting. Dit bewegen over geklonte akkers tot onafhankelijk van zijn ogen. Kaal strekken de akkers zich uit naar alle zijden en langzaam daalt de schemer en maakt haar onzichtbaar, doet haar omtrek krimpen tot deze samenvalt. Zij beweegt binnen haar omtrek en of hier fazantenvoeten zijn gegaan en hoefjes van vossen? En of hij deze akkers zaaiklaar geëgd heeft en nog niet ingezaaid en of de aarde hier doortand ligt en of haar lichaam kriskras gaan kan en of de schemer het omstreelt?

Hakkelend terugzoekend te voorschijn gebracht in zijn oren en lichaam op bedrand en poogt. En buigt hij en ligt zij en ontvouwt en spitst borsten en vindt ingang voor zijn geslacht en gaat in en gaat uit en brengt tot gezwollen en drukt zich uit en liggen ze zo stil, zo vanzelfsprekend stil.

14-5-2002

zoiets als de lever op de plaats van de lever, nieren op de plaats van nieren, spierbundels van het onderbeen op de plaats van spierbundels van het onderbeen, ribbenkast die uitzet valt samen met ribbenkast die uitzet, heupbot aan beide zijden zit op de plaats waar heupbot aan beide zijden zit, afgeronde schouder bevindt zich op de plaats van afgeronde schouder, ogen waarmee ze kijkt zitten op precieze plaats van ogen waarmee ze

kijkt, opgetrokken benen vallen samen met opgetrokken benen, neergelegde voeten zijn precies de neergelegde voeten, uitrek-bare ribben op de plaats van uitrek-bare ribben, omhoogreikende armen zijn omhoogreikende armen. Vel tussen ribben rekt mee, heupen zijn zacht omkleed en in haar geslacht past dat van hem en buiten waait het minder dan in de nanacht toen het rond gierde; hoe aan verse bladeren getrokken zal zijn en hoe be-duusd die er eventueel nog bij hangen en verder zijn daar de mei-vogels en staan daar de bloemen-in-aantocht zoals vinger-hoedskruiden, papavers. Zondagmorgen.

16-5-2002

of zijn de nachten donker en of staan de manen gesikkeld op één lijn met de planeten aan avondhemel en of zijn in de nachten de sterren stijgende te ontwaren voor wie. Nu en dan. Een blik slaat. En of in beide lichamen tederheden huizen die armen als door water bewegen. Loom. Opeenvolgende onbedachtzame gebaren. Onderlichaam als zompig moeras dat zich richt. Dat zich rondom hem sluit. Zoals een moeras omsluit.

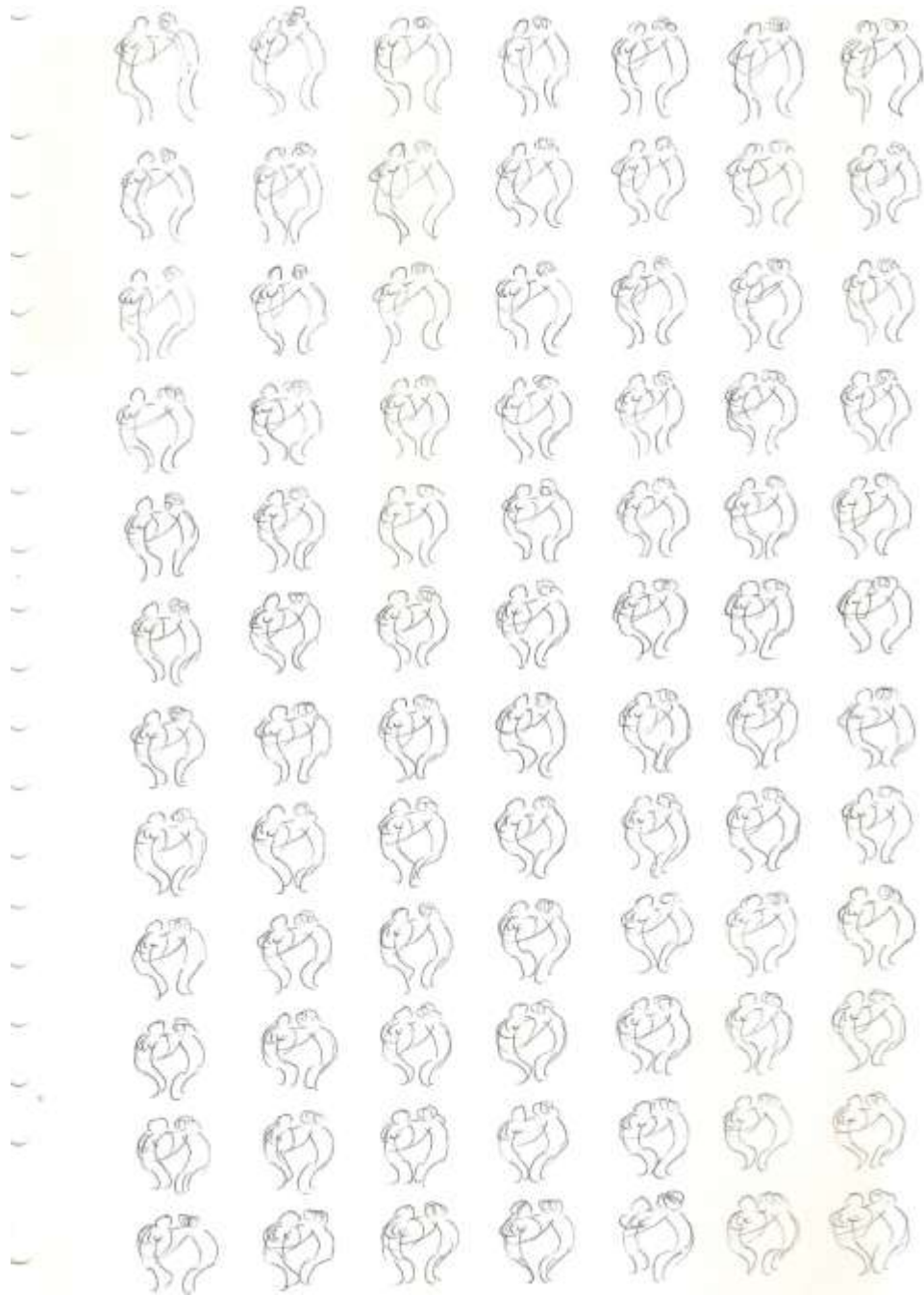
21-5-2002

oftewel wees maar wakker geworden en dat achter de ramen het daglicht staat en dat er niet zoiets zal zijn als: een enorme taart of een liefdesbrief of: de wereld ontdekt mij. Geen vrede met opgekomen zon en met groen blad buiten het raam. Iets wacht op vervulling, iets wacht op beloning, op streling, op volledige omarming. Iets blijft kleintjes behoeftig, trekt lichaam mee in de val. O, is het weer dag? O, is er weer zon. O, zijn de bomen daar groen? Toch zijn buik voorzichtig aftasten, toch voorzichtig onderhuidse organen traceren, toch benen langsstrelen en toch daar in het verborgene zijn geslacht aantreffen en toch dat in de hand nemen en toch de benen wijd spreiden en toch hem klein en nederig omvangen en toch genadig vocht toe voelen stromen en toch kleine uitbarstingen die plaats vinden. IJl verzoend met deze dag.

24-5-2002

vogels vlieg maar in jullie element. Wolken en winden en zonnen kleur maar zoals het komt. Bomen en bladeren sta maar groen in natte koele mei ochtend en geliefden – of moet men zeggen vertrouwelingen – lig maar en elk gebaar zal duizendvoudig worden. Plant maar om te beginnen hand in neutraal middengebied bijvoorbeeld van buik en heupen en ga omlaag langs harde botten van bovenbeen. Hij die zich voegt. Gestreel van kneedbare borsten hoe zachte materie. Uitmondend in. En mond van haar langs. Totale lengte van zijn lichaam. En op

hem uitgestrekt. En hem binnen gelaten. Aarde en klei en tot klei en uit klei en afzonderlijk bewegen en wat waaruit voortstamt? Hij de ondergaande? En lang lichaam van haar dat hen gezamenlijk omdraait en nu aarde onder? En of eigenlijk ja. Hij omlaag. Vloeibare stevig tong. Wat binnen bewaard wordt. Wat mond bewaart. Wat binnen bewaard wordt wekt haar geslacht tot leven; geen omhuidde verharde vingers vermogen. Binnen bewaarde vochtige warme. Van aarde tot klei. Levend omhulsel en passend rondom en klei tot aarde en autonoom beweegt tenslotte. En tot twee mensen uiteenvallen en gestold uit bed stappen.

27-5-2002

of zeg maar een lichaam eeuwenlang gewend om zich te ruste te leggen. En dit. Met nadruk. Aan eigen kant. Zeg maar komt in bed liggen en heeft een traliewerk rondom zijn lichaam. Zo-

zeer. Onbenaderbaar. Alsof tralies. Men haalt het niet in haar hoofd om. Hem te raken. Zeg maar zo stapt hij eeuwen het bed in en zeg maar deze keer: hij schuift uit zichzelf naar het midden. Hij legt zich zelf tegen haar zij. Zeg maar. Uit zichzelf. En zoiets als nachtelijke luchten die meekijken door aangeslagen ruiten evenals zacht waaiende top van de walnotenboom. En zoiets als dat verder alles slaapt behalve fladderende vleermuizen en uilen met rustige vleugelslag. Of sluipt er een vos langs nesten - aan aarde geklonken - en of houden scholeksters patrijzen fazanten over hun jongen de wacht? Goed. Vos sluipt en mens doorbreekt levenslange gewoonte om zich op eigen kant van bed neer te leggen. Scholeksters patrijzen fazanten houden de wacht bij hun nesten.

25-6-2002

of zingt een merel een hele avondlucht vol of zingt de merel boven scheurende auto's uit en of is de lucht vol gezweef van gierzwaluwen die zich uit laten drijven en verder vliegen en stilstaan en achteruit vliegen en alles luchtgedragen? En of zij hetzelfde horen met eigen oren? En of er dezelfde avondbries door wijdopen raam over twee aparte huden komt gezweefd (dekbedden op voeteneind) en of dit alles tot vrijen leidt? De leegte van gebaren duurt zo lang. Evenwel komt het tot vrijen. De merel is verstomd. De schemer heeft de gierzwaluwen opgenomen. De bries blijft binnen zweven.

28-6-2002

of vallen ochtendluchten uiteen in duizend dotjes wolk en kleurt de zon die oranje of noem het pasgeborenst zalmkeurig. Eilandjes van plukjes wolk die voor haar als huiselijke waarnemster één wolk zijn geweest. En alles zo ongeveer roerloos. Nóg roerlozer wanneer de gierzwaluw diepzwart het beeld komt doorvliegen. En of hij het was die vannacht begon? Hij was het die begon vannacht. Kwam diagonaal over haar gelegen, rug naar haar toe, blik op haar midden gericht. Vingers van hem over ongeopends. Ergens daar over haar buitenkant ongeopend. (Geen geslacht meer dat gulzig opneemt, geen geslacht meer op nakomelingen gericht.) Aanhoudend diepte hij op. Zijn tong voleindigde en hij kwam binnen en of inmiddels de wolkjes opgelost zijn? Het raam uitgedreven? Het raam uitgedreven. Hemel strakblauw.

30-6-2002

Zijn lichaam is geoefend en soepel. Het heeft botten en benen en die omkleed en daar omheen de huid en alles ligt soepel op de matras maar in welke vormen hij dit lichaam van hem ook

zou schikken en naar welke vleermuisachtige richtingen hij zijn armen ook verwijderde en waar dan ook hij zijn benen neerlegde (al zou het onhandig zijn als pasgeboren kalfje dat daar nu vier pootjes heeft maar wat ermee aan te vangen?) en al zou zijn hoofd zich waar dan ook bevinden (slapend paard in weiland, hoofd hoe ver van lichaam tegen het gras) altijd elke keer vindt haar lichaam een houding. Huid hier en daar raakt.

2-7-2002

maar toen we nog buiten waren, toen waaide het toch nog niet?

Nee, toen we buiten waren waaide het nog niet.

Dus zoiets als in de tussentijd toen we niet meer buiten waren maar ook nog niet in bed, in die tussentijd is de wind opgestoken?

Ja, toen wij binnen waren begon ik de wind te horen.

En die boomtop in het raam, buigt die negentig graden?

Minstens negentig graden.

En die verdwaalde regen, het lijkt wel herfst.

Het lijkt wel herfst, zeg dat wel.

En die roodbruine reeën die we door hoge grassen zagen springen, het leken net vissen die juist boven water kwamen zoals hun poten verscholen bleven.

Ik snap geloof ik wat je bedoelt.

En dat nest dan toen we in de hoogte keken; dat het verlaten was en op de grond daaronder die witte poep, was dus bewoond

geweest; al uitgevlogen maar toch eigenlijk veel te vroeg of denk je vernietigd broedsel?

We weten het niet.

(En hoe dit gewandel dan door de gebaren heen sijpelt en aan alle handelingen kleeft zodat hun gevrij niet slechts minimaal afgewikkel is; dat de zomeravond van enkele uren geleden hun gebaren recht van spreken geeft.)

Buiten waait het of noem je dit storm?

Bijna storm ja.

3-7-2002

beregende ramen en buigende takken en extra deken. Het lijkt wel september in plaats van juli. En woordenstromen stokken? En afgevuurde vragen stokken? Haar eenzijdig afgevuurde vragen? Haar ondervragingen? Afgevuurde gifpijlen allemaal afgevuurd en dan? Is daar zijn huid? Stilte daalt. Arm. Hoofd. Tegen zijn lichaam. Liggen na hele avond rechtop gezeten. Schemer komt raam bereiken. Afwezigheid van afgevuurde gezegdes. Afwezigheid van noodzaak tot afvuren en hier dan zijn huid en het komt tot vrijen en het komt tot rusten daarna. Zijn hoofd tegen haar buik. Zijn armen langs haar zijden.

5-7-2002

gestolde man. Ineengetrokken benen. Voorhoofd tegen haar onderbuik en daar blijft hij en zij legt haar handen om zijn hoofd en ze weet het niet. Slaapt hij? Ligt hij? Schild van zijn rug en schild van zijn schedel rondom zijn binnenkant. Schild van zijn rug en schild van zijn schedel rondom haar midden. Avondschemer, dekbed ergens onderaan bed. Raam open en geen kou. Onderweg uit haar vandaan naar beneden gegleden gestolde man. Kom maar hoofd. Kom maar schouders. Kom maar rug voor zover haar handen reiken. Man gestold. Halverwege tussen: uit haar glijden en naast haar zullen gaan liggen. Onderweg gebleven. Tot stilstand gekomen. Voorhoofd gestopt tegen onderbuik van haar. Schild van rug gebogen en benen niet opgetrokken. Hoe hij een ronding maakt (zij, zij had zich zo dicht ineengevouwen). Hoe hij lege ruimte laat. Waar omheen zijn binnenste sluit. Waar naar toe zijn gezicht gericht is, zijn buik, zijn uitbewogen geslacht. Grenst aan gebogen lege ruimte. Haar midden grenst aan andere zijde. Het is avondschemer. Het is niet koud. De ramen staan open. Het dekbed ligt daar waar het terecht is gekomen. Onderaan.

8-7-2002

of lig maar tegen aarde onder blauwste lucht en laat maar vliegjes zich in het blikveld komen bevinden. Bezie ze gerust vanuit

ogen in hoofd tegen aarde. Zwart beweeglijk gestip tegen on-
eindig blauw en zie dan stipjes te snel gaan voor ogen. Ze ver-
vormen tot lusjes. Zie daar spikkels en zie daar atomen ge-lus.
Hoe vaak is er het verlangen om tegen de aarde te liggen en hoe
weinig ligt men tegen de aarde en nu ligt men. Borstelige gras-
sen en brokkelige kleigrond en uitgespreide jas en twee mensen
liggen tegen de aarde. Rug als schild en zachte voorkant languit
en daarboven komen dansende vliegjes gehangen en vormen
atoombanen. Constante cirkels. Heel ver daar achter is de lucht
zo blauw.

15-7-2002

of dan opdat zoiets als een ander die op dezelfde manier als zij-
zelf verschilt van: de bomen, het gras, de sterren, de vogels, de
tuin vol bloemen, sloot met water, asfaltweg. Zoiets als een
soortgenoot als ijkpunt. Liefst om op gezette tijden zwijgend
naast te liggen, nóg liever om op gezette tijden lichaam aan te
bewegen maar op z'n minst graag een menselijke gestalte om al
het andere vreemdsoortige aan te ijken.

18-7-2002

ergens zou je het niet weten: zijn ze dan zandbruiner of grijzer of lichter zwart of hoe moet men dit omschrijven: gierzwaluwen in ochtendlicht. Blinkend zwart? Goud zwart? Of zou men zeggen: met doorzichtigste vleugeluiteinden of beter gezegd: uiteinden van veertjes doorzichtig? IJl? Of hoe trouwens kan een mens haar afgeslotenheid verdragen of moet men het andersom formuleren: hoe nadert zij tot hem? Hoe heft zij haar zelf geschapen afgezonderdheid op? (goed dan, ik ga al, ik slaap wel op de bank, verongelijkt, miskend, onbegrepen). Men ligt op banken in huiskamers en men beseft: hij in het aangrenzende vertrek slaapt. Hoe pakt men zichzelf uiteindelijk bijeen en staat op en verschijnt in deuropeningen en zegt zachtjes: slaap je al? Ik wilde graag... even... iets... En ligt men hetzelfde moment alweer op de matras en gaan zijn helderste armen over haar rug, over haar hoofd, over haar armen. Ze zou kunnen zeggen: zó teder zo helder. Ze zou kunnen zeggen: huid van haar zo leeg en naakt; zo registreert.

21-7-2002

of ja doe maar ga maar beweeg maar zichzelfe's lichaam zodanig dat het terecht komt tegen. Zijn lichaam. Hij komt zijn armen leggen. Omheen. Doe maar zo. Wacht maar niet tot hij aan gezicht kan zien. Wacht maar niet tot hij uit zichzelf aanvoelt. Wacht maar niet; het is het wachten van een kind. Kind wacht op gebaar van vader. Wacht maar niet, wacht niet boos,

wacht niet miskend. Slinger dit lichaam in dusdanige rondingen dat het zich tegen zijn lichaam bevindt. Het lijkt er op dat hij de noodzaak begrijpt. Hij komt zijn armen leggen.

29-7-2002

en laat het dan tenslotte maar zo ongeveer tropisch warm zijn en laat de zon nog niet zijn ondergegaan en laat men aanwezig zijn bij het ontvouwen van teunisbloem na teunisbloem en laat men op de bank zijn gaan zitten en laat de muggen hen maar belagen en laat de vleermuizen hen maar om de oren vliegen. Laat men dan gedoucht en wel in bed liggen met voeten onder dekbed vandaan. Laat men losjes liggen in het donker en hoe zij hand legt op eigen buik en ader voelt bonken. Alsof hart zelf daar. Alsof ander wezen hartenklop. Hoe zit dat bij hem? Ze legt hand. Op opening tussen ribben. Op zijn middenbuik en naar boven, waar ribben eindigen. Vagelijk ver weg ontwaart. Hartenklop? Vraagt zij. Ader? Nee, hij zou ook niet weten. Welterusten. Men keert zich op slaapzij. Voeten onder dekbed vandaan. Kloppende ader omsloten door armen en door naar binnen gekeerde schouders.

30-7-2002

gelooft ze. Of lag hij wakker. En of deelde hij daar fracties van mee? En of. In het gezicht besloten? In zijn lichaam besloten? Hij heeft zich naar haar gekeerd. Iets is er dat zich niet in woorden openbaart. Dat in hem blijft. Dat rondom hem blijft hangen. Iets in hem aanwezig dat. Iets is buiten de woorden aanwezig. Ondanks de woorden. Is het een gespannenheid van wat daar ligt? Is het een gekweldheid van wat daar ligt? Is het iets dat zich in dit lichaam van hem heeft opgebouwd in nachtelijke uren? In ochtenduren van zij slapende, hij wakker? Ze beziet. Het is hoe hij daar ligt. Het onttrekt zich aan zijn woorden. Het valt niet in uitgewisselde zinnen terug te vinden. Bijna zou men zeggen: dier. Ware het niet. Het een lichaam is tegen wit laken. Binnenshuis. En niet: een liggend dier ter aarde. Het is een vroege ochtend. Hij wakker. Zij wakker aan het worden. Eenling merel zingt buiten een lied. De gewoonste zinnen uit zijn mond met de gewoonste klanken dekken niet de lading van zijn lichaam. Nee niet. Niet zoiets als gerichtheid op haar. Opgeladenst moet ontladen aan haar. Niet zoiets. Het had evengoed bestaan zonder. Los van. Drukt niet uit: ontlaad mij. Nee. Drukt geen oproep uit. Drukt geen onontkoombaar vervolg uit. Niet op haar gericht. Had evengoed zo. Kunnen blijven. In zijn lichaam besloten. Zoals het daar ligt. Zoals het op de matras ligt. Stil dier dat daar ligt. Eigen ochtendlijke aanwezigheid. Alert. Uitgewissel van woorden en iets onttrekt zich aan. Men kan. Men kan hem aankijken en men kan opvangen wat niet in woorden klinkt. Ochtendlijke na-nachtelijke staat van haar geslacht had hem zo kort zo openlijk kunnen omvangen maar. Hij. Helder richt zijn lichaam zich tot het hare. Dekbedden zijn in hoogzomer niet nodig. Hij buigt, streelt, zoent. Hij draait haar om, komt in haar, ontlaadt. Liggen nog hoelang. Hoogste tijd om op te staan.

8-8-2002

langzamerhand verlangt ze het duister. Om. Ten einde. Om uiteindelijk. Háár weer te zien. Om haar te zien. Langzamerhand verlangt ze de donkere hemel om haar te zien stralen. Men kan door huiskamers van zijn huis dwalen en men kan de ochtendhemel af turen. Men tuurt onafgebroken. Men weet het ochtendweefsel op een plek verdicht maar men krijgt de plek niet ontdekt en men verlangt het ochtendduister. Men verlangt onbewolkte donkere ochtenden om haar te zien stralen. Dat ze zich bevindt is niet voldoende. Eigen oog wenst te zien. Ze wenst met eigen ogen Betelgeuze te aanschouwen. Ze gaat in bed terug.

12-8-2002

er is daar een plek (de lucht is zo bewolkt). Er is daar een driehoek, omgrensd door zijn onderste ribben en door zijn twee heupbotten (nachtenlang al bewolkte lucht, er valt geen ster). Ribben lopen naar weerszijden schuin omlaag en beide heupbotten vormen uiterste omgrenzing (achter de ramen is de vroege morgen bewolkt. Dicht. Grijs.) Lang lichaam van hem

ligt naast het hare op wit laken (dichter dreigender samenscholend zwarter grijs buiten het raam). Trommelvel van buik geeft zachtjes mee, valt zachtjes omlaag in vlakke van ribonderkanten en heupbotten; zachte grote botloze vlakke (regen roffelt op denken, spat tegen ramen uiteen, vervormt). Om te beginnen brengt men hoofd naar zijn buik en schikt men rest van haar lichaam (in regen ontladen móest wel. Kon niet anders.)

15-8-2002

oftewel het abc van sterren. Aldebaran. Betelgeuze. Cassiopeia. Allen weer zichtbaar aan ochtendhemel en verkleefd kleverig geslacht in achterliggende dagen oftewel op een dag trekt een allang niet meer menstruerende vrouw draden van haar afscheiding oftewel echo uit verleden en of bloed in verre toekomst volgt? Hoe dan ook, ze tast zijn lichaam af. Met getuite lippen, met lipbinnenzijden. Ze laat hand langs zijn benen glijden. Ze berijdt hem verlegen en smaakt vreugde van welbekende omgekeerde liggingen. Zijn geslacht bezet haar in volle vaart. In opperste vervullendste stilte. Plakkerig zaad beklijft in de nacht. In de ochtend wachten Cassiopeia, Aldebaran, Betelgeuze.

23-8-2002

komt zon, komt zon niet? Overdaad aan vocht aan dauw aan heilige luchten of is daar de straal van verhittende oplossende verhelderende zon? Men weet het niet. Men weet niet wat men daar buitensraams ziet. Het kan zich dichter verzadigen. Maar of hij ook niet zou denken dat? Daar plaatselijk iets al zo helder is? Glashelder zelfs? Of staat het op het punt verzadigd te raken met? Omringend verzadigd? Of toch? Kristalbegin van opgelost, van doorschijnend, van directe zonverlichtheden? Of is de plek alweer weg die ze zojuist toch echt zag? Daar. Of is die plek zelfs groter geworden? Of nu dan ogen dicht doen? Lichaam keren naar zijn lichaam? Hand laten gaan over lange ribbelrug?

26-8-2002

veeg maar schoon en laat maar helder van sterren achter. Zet maar stil en laat de bomen maar roerloos staan. Heb maar diep geslapen en tref maar ochtendhemel aan: doorzichtig, roerloos. En kloterig geïrriteerde vagina heeft hij hoezeer gezoend en uit welke poriën overal is opgeweld hoe overvloedig en heeft geschrijn mee afgevoerd en hoe verbaasd en stil en gezwollen ledig is vagina achtergebleven. Ochtend nu en vleermuizen keren naar dakspant holten terug.

1-9-2002

en dan nog voordat hij. Onderweg is van gedaan te hebben aan haar. Verplaatst zijn bovenlichaam. Vanuit heupen die op de plaats blijven. Duidelijker gezegd: zijn mond heeft vagina losgelaten. Bovenlichaam is onderweg naar rechtop en vandaar zal hij alles zodanig verplaatsen dat hij terecht zal komen tussen gespreide benen. Daar naar onderweg. Heeft bovenlichaam met binnenshuidse spieren vandaan getrokken tot het zich bevindt. Recht boven eigen heupen. Oftewel hoe mensendier scharnieren kan en hoe zij ineens roetsjj de matras verlaat en op haar beurt. Met mond is rondom zijn geslacht. En dat hij zijn heupen omhoog brengt tot. Dat hij zo ongeveer op zijn knieën staat. Zijn middenlichaam de ruimte in duwt. Grootst mogelijk vlak maakt voor zijn geslacht. Zij bevinden zich.

3-9-2002

het is zo'n stralende ochtend en het kan zo'n stralende ochtend zijn. De zon kan zo onverbloemd gerezen zijn, zo ongesluierd daar in luchten hangen. Het gras kan zo glinsterend bedauwd zijn. Zeg maar grasspriet na grasspriet draagt een nachtelijke

druppel zoiets zeg maar: het staat daar druppelbolletje voor druppelbolletje het zonlicht te verstrooien en draden overal. Gesponnen nachtelijke draden zo ontzettend zichtbaar ook al weer. Van hot naar her rechte draden. Ook alweer dit zonlicht verstrooiend en zeg maar dan bloemen op hoge stelen ook al zo fris van de dauw ook al zo'n massa kleur die in nachtelijke vochten gewikkeld is. Rillend afschudt in zonnestraal zeg maar zoiets en hoe ver weg evenwel. Alles is er en om haar heen luchtledig. Alles ver weg en hij ver weg deze ochtend. Alles wat ze met eigen ogen ziet en zo ver weg is.

4-9-2002

of schuif maar ergens aan tegen lang ledematen lichaam. Leg hoofd maar ergens neer. Botten en schouders en ribben en ruggengraat omkleed tot ademend mens. Slaapt hij? Verschuift hij een fractie? En of het één bed is waarin twee lichamen liggen en of die elkaar kennen? En of zij dit vertrek kent, de zandkleurige vloer, de dekbedhoezen, de wekker met gifrode cijfers? Kent ze dit vertrek vanwege de geur alleen al en de boom daar buiten het raam, kent ze die van vorm en kent ze die van huidige kleur en weet ze voor hierna waar de ketel is, de bus met koffie, de filterzakjes? Of ze dat kent en tevens. Benevens. Zijn slapende ledematen, schedel, schouders, ruggengraat en dit alles met spieren omkleed en dit alles doorademd? In cocon van slaap gewikkeld? Er valt niks te kennen aan de ander. Slaapvertrekken en bedden en waspoedergeuren vallen te kennen maar

niet deze slapende verzameling in juiste volgorde geplaatste botten met spieren omkleed. Doorademd. In cocon van slaap maar al was hij wakker. Onkenbare ander. Leg hoofd maar ergens tegen.

5-9-2002

wees maar blad- en bladstil. Hoef maar niets in onbeweeglijke luchten. Hoef alleen maar deze plaats in te nemen van eigen bladschijf. Neem een platte fractie plaats in in de lucht. Nerven en nerfjes iets uit-stekend van groen bekleedsel en hang maar onbewogen. Steeltjes in rust en omhult de lucht ons allen zo lichtjes zo losjes en verzinnen die twee daar in bed standen voor zichzelf en voor de ander om wél klaar te komen terwijl ze niet elkaars geslachten bezetten? Penis en vagina rust om zich van kleinste irriterende eencelligen te ontdoen? Zichzelf daar rust geven van de ander? Cirkelgang stoppen van eencelligen in holttes en plooiën? Kom maar op mijn buik klaar of zoiets. (Weten we nog hoe dat ook alweer moest?) Geen haastige wegen daar naar toe voor wie de bewegingen zijn ingezet oftewel voor wie de vrijheid voelen om te hikkelen en te schuchteren. (Zouden we, zullen we, eigenlijk ...) Gedragen gaan worden door zijn onschuchterheid. Door zijn kwajongensachtigheid. Door zijn oningehouden strelingen. Door de gang die hij gaat over haar lichaam. Verdomd. Alles maakt niks uit. Het is zo'n zonnige bladstille middag en de lakens zijn zo schoon en boven

haar buik daar druppelt zaad. (Wanneer was dat voor het laatst?
Dat hand tegen buik te plakken viel?)

6-9-2002

och of heïgheden der heïgheden en of hoeveel kracht de zon hebben zal bij zijn verschijnen. Hoe klam nog alles van de nacht. Hoe glimmend de dakpannen en hoe een fractie doffer groen het blad is aan de bomen en och of toch kom. Er lijkt ruimte te komen daar tussen de takken. Het lijkt toch doorzichtiger te worden. Er lijkt een glinsterende zon in aantocht maar al die grijsgroene boomranden in de verte dan, al deze vochtige luchten in de verte? Kom takken, beweeg. Kom takken, veeg schoon. Kom zon, doordring. Kom zon, los op. En och of er een kleine plek is tegen zijn rug om haar hoofd tegen te leggen? En verder alles aan gedachten ver weg te laten en wat dan overblijft: wang tegen zijn rug. Jukbeen. Half oog.

8-9-2002

licht van iets en goud van licht en bewolkt van goud en stilste wolkenflarden van zondagochtenden en of de aanraakplek van

zijn rug genoeg is? Is de aanraakplek van haar voorhoofd en zijn rug genoeg? Hoe zuiv'rende wind de lucht helder blaast en hoe van goud het licht is bij precies deze zonnestand. En de aarde draait verder en wakk're insecten gaan van bloeisel naar bloeisel en wat wanneer genoeg? Voorhoofd tegen rug en beider lichamen van daaruit gedrapeerd.

11-9-2002

geregend en bladeren nat en dichte grijze lucht. Wind zachtjes en en en kom maar en lang lichaam rolt op rug en strekt opdat zij daar bij kan. Zij kan daar bij en zij poogt wortel te vinden van waaruit. Hij zichzelf verstevigt. Poogt. Zij. Huid omheen op en neer beweegt. Buitenste huid in beweging en binnen voegt zich. Komt vanuit zichzelf voordat haar pols echt moe is, houdt stand als pols loslaat. Lang lichaam buigt zich over haar, plaatst zich tussen haar benen, komt in haar en verstevigt verder en op zijn beurt. Haar zachte weefsels nog zachter maakt? Herfstige bladeren mosgroen nat. Vrijwel windstil. In lucht hangen.

12-9-2002

het wil met hem mee naar buiten, het drukt zich om hem heen, het wil hem bij zich houden. Wat eerst stil midden was - onlevend, onopvallend levend – is hij komen verkennen met zijn hand en is hij binnengekomen en is hij langs bewogen in en uit en heeft hij wakker gemaakt en bestaat op zichzelf. Vagina is op de voorgrond getreden, rest van lichaam ligt zwijgend. Ten dienste van. Stille kleine heftige rimpeling midden op herfst-dag. Stil. Klein. Heftige rimpeling. Herfst houdt aan. De zon is krachteloos gebleven.

16-9-2002

slinger lichamen de ruimte in. Laat dan ook haar lichaam zich losmaken van de matras. Haar lichaam komt overeind. Het brengt zichzelf in. Overal lucht. Overal meegeefbaar, overal plaats gemaakt. Niets meer om tegen te leunen. Bovenlichaam laat horizontaal vlak van matras achter zich. Het steunt op handen en knieën. Het neemt omgekeerde boog aan plaats in en het omvangt en het geeft marges aan van zijn bewegen. Het poogt te versterken waar hij mee komt. Geslacht verlegen. Geslacht vol vreugde. Omgedraai en hij die zich achter haar neer legt en hij die binnenkomt. Tenslotte uiteindelijke allereenvoudigste terugkeer positie. Uitgedrukt en uiteengevloed en stil.

22-9-2002

en hemel leeg van sterren en wereld ineens leeg van vogelgefluit deze avond of wie weet hoe lang al. En zij drukdoende want wil snel snel en dan snel snel slapen want moet vroeg vroeg op. Kaars flakkert en hij ligt en ligt en zij heeft pogingen alles allemaal opgegeven en hij is haar niet bij gevallen. Hij ligt onaangedaan en hij doet geen woord uit zijn mond gaan en dan buiten dus ook al deze vogel afwezigheid en dit gesternte achter dichte wolken en zijzelf ook al zo stom stom om iets te willen. Alles averechts maar evengoed: hoe stom stilzwijgend hij ligt. Hij weet toch hoe vroeg ze op moet en hij kan toch even. Hij had toch mee kunnen doen, maar nee. Niks. Alles in haar averechts.

(Hij komt in beweging. Hij legt zijn hoofd op haar buik. Hij kijkt haar aan. Hij had passender gezelschap voor haar willen zijn dan wie hij was, zegt hij.)

24-9-2002

niks hoofd in zijn richting. Niks 'kom maar.' Niks vragen. Niks afdwingen. Gewoon stilletjes liggen. Gewoon rustig om-huid en wel. Gewoon binnenshuids in orde en genoeg. Gewoon dit geheel dat hier ligt omhuid. Gewoon huid rondom botten

scharnieren spieren. Gewoon huid die alles binnen houdt. Gewoon gedachten niet buiten. Gewoon dit lichaam van spieren en bloedbanen en botten. Gedachten kalm binnenshuids. Losjes vast aan. Geklonken aan. Verbonden met. Doordrenkt van. Doorzweefd. Doorademd. En hoe hij dan verdomd zijn hoofd komt schuiven totdat het haar raakt.

26-9-2002

waar heeft het de meeste plooien? Waar vouwen huiden het meest ineen, uiteen? Waar zijn zachte zakkige huiden aangehecht? Waar is de mensheid begonnen en welke hoek herbergt de meeste geuren? In welke plooien en hoeken zit geur verscholen en valt niet weg te wassen? Waar is dunste vel glad bij uitgestrekte lies? Waar is dunste vel als vlies en waar zijn ballen zacht meegevend en neervlijend en elke vorm aannemend en toch omsloten blijvend? Waar is zoveel vel zo rekbaar en vouwt zich weer moeiteloos ineen? Plooigebied. Ontstaansgebied. Gebied van waaruit de mens rechtop is gaan staan. Begraaf dan maar gezicht en laat het daar.

30-9-2002

er zijn nog plaatsen lucht die ingenomen worden door blad. Er zijn nog massa's bladeren die plaats innemen in de lucht. Ingedroogd weliswaar maar toch: donkere vlekken van bladeren nemen hun vorm aan lucht in. Bezetten. Benemen zicht op stam, zicht op geraamte van takken en of zij is gaan liggen in de hoek die zijn benen maken met zijn romp? Of die hoek haar als een magneet naar zich toe trekt? Baant haar hoofd zich een weg? Naar diepste hoek, naar waar het echt niet meer verder kan? Legt ze haar armen langs zijn benen? Omhelst ze als het ware zijn benen met haar armen? Houvast van knieën en lange beenbotten en hoe diep in de holte haar hoofd ligt? Hij wijkt niet terug. Hij windt niet op. Alles laat hij daar. Zakken en geslacht en haar hoofd in hoekige holte.

2-10-2002

de diepste plooi, waar is de diepste plooi? Overgang van romp in been, waar is de diepste plooi-overgang? Romp die zich in tweeën splitst, waar is diepste ge-splits? Ooit in oudsherre levens iets dat zich is gaan strekken; welke plooien toen glad getrokken en welke verste diepte aan het licht? Bovenlichaam wiebelig aanvankelijk op achterbenen? Ga dan op zoek. Zoek tussen platte heupbotten en aangehechte benen. Zoek verder. Zoek diepste verste grens op tussen zijn romp en zijn benen.

3-10-2002

ergens moet dat begin toch zijn (van waaruit ze de wereld tegemoet treedt, alleen en wel, rechtop en wel). Back to, terug naar, zoek terug, zoek begin, zoek verder en verder het begin. Gezicht baant zich een weg zover als kan. Gezicht zoekt vandaar nog verder, nog net plooi voorbij, nog net plooi glad uiteen tot.... Gezicht ligt. In de hoek die zijn romp maakt met zijn benen, daar waar geen verder meer is.

4-10-2002

alles doodstil en alles van groen nog omhangen en komt bij van vele regens. Staat daar hoe opgelucht adem te halen. Schoongewassen en ver-ste zicht op hemel na grijze lucht gisteren of onthoudt geen boom? En toen de mens verscheen, waren er toen al vogels? Ja toen de mens verscheen bewoonden de vogels het luchtruim al hoog en breed. En toen de mens verscheen, waren er toen al bomen? Ja, ook de bomen hebben de mensheid vanaf het begin vergezeld. En was er al lucht toen de mens verscheen? Ja, doordrenkt van lucht is de mens geboren. En de maan? En Betelgeuze? Maan en Betelgeuze ja. Lig maar losjes neer. Lig maar lichtjes tegen de matras. Of hij nog

slaapt? Vogel vliegt langs het raam. Esdoornsilhouet kleurt vochtig groen. Betelgeuze verdwijnt in het licht. Maan als penseelstreek.

5-10-2002

naar waar het donker is. Waar het meegevend is tot hoofd niet verder kan. Waar de hoek tussen zijn benen en zijn heup haar tot bergplaats is. Tot schuilplaats. Waar om te beginnen een mens al moet zien te geraken. Waar bovendien de andere mens al tegen moet kunnen: dat het haar niet om het geslacht gaat maar om de plek. Dat haar mond niet voor zijn geslacht komt maar daar wil verblijven. Hij moet iets in zich opzij kunnen zetten, hij moet zijn geslacht links kunnen laten liggen; niet dat het zich bij eerste aanraking al opricht. Hij zet opzij. Hij vermoedt dat het haar niet om zijn geslacht te doen is, zozeer wurmt ze zich een weg, zozeer duwt haar gezicht geplooide huiden opzij, zozeer wrijft het de laatste plooi glad tot het is waar het niet verder meer kan. Hoe ze zich dan niet meer verroert. Hoe doodstil ze ligt. Hoe ongeveer hij dit allemaal vermoedt. Hoe van vragen hij zich onthoudt. Hoe hij zijn lichaam zo stil gedrapeerd laat rond haar gezicht. Ergens op een keer op gezette tijden moet het toch volstrekt donker zijn en moet er zo volstrekt bijna geen plaats meer zijn om adem binnen te halen en moet men zo onmiddellijk van geur omringd zijn. Ergens op gezette tijden moet men alle geluid uitbannen en alle gedachtenverkeer stop zetten. Zo dicht als mogelijk tegen zijn huid. Zo

hoekig als mogelijk zijn midden rondom haar hoofd. Strakste dichtste ogen en gezicht onmogelijk nóg dicht tegen huiden en botten en daar dan blijven hoelang dan ook. En wanneer dan ook uit eigen beweging daar vandaan te komen. Hoofd hebbende gebaad in duistere strakke leegte.

10-10-2002

of doe maar losjes neerleggen. Of doe maar matras draagt lichamen als dunne vormen. Beweeglijke. Huid bijeengehouden en botten binnen en gescharnier en leg maar alles neer zoals ... Luchtige lichte en ergens. Handgezoek en hoofdgeraak en drapeer maar lichamen op grote rubberen matras. Neem maar zo ongeveer diagonale plaats in en ergens schedels en vingers losjes langs of vrijwel tegen. Doe maar ergens bijna net wel raken. Schedel. En zo zeer gescharnierde hand schikt. Verschikt. Geef tenminste hand ergens en verder amper rakende schedels of alleen maar haren desnoods.

14-10-2002

heupbotten waar omheen hij handen kan leggen. Kan laten gaan omheen en dan de inham daarboven en dan geribbelde zijden. Kan zijn hand langs ribben en. Kan borsten. Kan schouders. Schouders massief als heupen. Kan onder zijn hand verkennen. Kan uitwijken naar voren kan. Kan borsten laten vallen in. Kan zo vullend zo kommen van zijn handen en hoe zij beiden zich bevinden? Zij het rendier, knieën en handen gesteund, naar aarde gekeerd en geen ogen achter en afwachtend. En is het soms donker en is het nacht? Het is donker en het is nacht en uit de duisternis komt hij aan gegleden. Handen languit voor zich uit. Gaat langs dit rendierlichaam onder zich en voor zich. Lokaliseert en komt boven langs omheen tegen binnen en languit teruglijdt en hoezeer zij zich aan alle zijden omringd weet. Slaapkamerlucht omgeven bloot bottig naakt geheel van haar lichaam met knieën en handen tegen matras gesteund. Zijn handen komen bezien. Omtrekken. Bewegende omtrek van plaats naar plaats tekent af waar zij zich bevindt. Welke vorm inneemt in lucht van slaapkamer en dan haar handen los van de matras en ander standpunt? Rendier op achterpoten? Borsten nu zacht naar diepte gevallen en buik nu ruimere vlakte en alles van botten nog zozeer omringd, van schouders en ribben en heupen, van billen omkleed en van dijen? Handen van hem langs haar lichaam in duister. Zij gaat zichzelf na.

24-10-2002

doe maar geen woorden de nacht in slingeren. Of doe maar wel. Doe maar geen woorden de nacht in slingeren. Laat het duister. Men vermoedt de esdoorn die plaats inneemt. Waar omheen het donker zich drapeert. Men vermoedt helgele bladeren. Men vermoedt ze krakend en broos. Maar doe maar niet. Men vermoedt stoepen van steen en gevallen voortkrakend blad of dat het blijft liggen. En dat de nacht heïg is. Wees maar stil en laat hem maar wakker worden en doe maar geen woorden. Doe maar zwijgend als hij. Doe maar als de paarden met dichte vachten in buitengebieden die het ochtendbegin afwachten. Zij staan gebeeldhouwd en zij laten het over zich komen. Slinger maar net zo min als zij iets de schemer in. Of doe maar wel: kraaien nóg schoorsteen beschut en evenwel al van komend licht vervuld en beginnen te schreeuwen, te vliegen, samen te troepen. Even wachten, slinger maar geen woorden deze slaapkamer in of wel? Ondoordringbare wolken laten hangen? Ochtendschemer zich laten voltrekken; doodstil als een paard hierbij aanwezig te zijn; zo stil als hij die naast haar ligt? Geen woord daar binnen slingeren of desnoods fluisteren? Of toch samenhangende woorden voluit? In de wetenschap dat geen woord weet welk esdoornblad vandaag valt?

1-11-2002

mag wel. Als niks. Mag wel. Alleen wat? Niks verbeelds. Niks toegekends. Als niks. Mag wel als. Mag wel alleen maar dit. Wakker worden en huid warm onder dekens en hoe kaal van

bewolkte grijsheid mag wel. Kale glimmende takken of nog enkele bladeren gekleurd? Alle vogels vertrokken mag wel en wie er is laat zich niet horen. Op gekras na. Gekreet. Mag wel behorend bij herfst mag wel. En mag wel alles on- toegekend. Mag wel hoe leeg hoe kaal hoe. En mag wel hoe stilletjes liggen en mag wel on-beelden van voorgeplante huiveringen mag wel. On-verbeeld. Blanco. Mag wel hen hier tweeën. En of dan zeg maar zoiets. En doe maar kaal en lig maar. Of is de herfst ingetreden en dwarrelt een blad en hangen takjes vochtig? Mag wel kaal van gedachten omtrent hem. Mag wel pogen hier te liggen en zichzelf binnen eigen huid en alles redelijk genadig van zachte matras en warme dons en redelijk verder gerust alles en. Mag wel verbeelding terugfluiten. Mag wel terughalen en niet meer uit laten gaan. Niet dan huid. Niet verder dan huid. Niet buiten huid mag wel want hoezeer. Doe maar blijven in zich. Doe maar eens stilletjes genoeg huid en weefsels daar binnen en. Mag wel? En hoe de wereld door draait en hoe buitensraams de herfst haar eigen gang gaat of nee. Binnen. Genoeg en stil. En hij keert zich en zijn hand verkent zo langzaam. Buik om te beginnen.

11-11-2002

is de gele hemel met wit vermengd? Is de lucht met wolken gemengd of slechts met ochtenddamp? Dof geel of briljant geel? Strakke kou door open raam of spreekt men van helderheid? Of och kruip maar diep weg. Och of laat dit lichaam maar

onder hoog opgetrokken dekbedden. Laat ogen maar blik werpen en communiceren en interpreteren met eigen verbonden hersencellen. En of trouwens takken vóór de hemel en onder de bomen deze morgen misschien bladerplassen die men vanaf hier niet ziet? Men ziet lijnen van takken. Men weet lucht daar achter en overigens trouwens: kan men hersencellen instrueren om een moment te doen alsof zij niets weten en wat men dan ziet? Takken doordwarreld van luchtsubstanties? Zwarte lijnen die lucht doorbreken? Zwemvliesjes vol lucht die takvlakjes verbinden?

‘Het lijkt een Japans schilderij,’ brengt men er tenslotte uit. Ze laten het voor wat het is. Zij wenden zich naar elkaar.

14-11-2002

en of. Of men eenmaal drempels geworpen of men voor altijd drempels opwerpt. Of men denkt: nu niet, volgende keer. En of inderdaad waarom alleen de ander. In beweging zou moeten komen. Hier is de ene mens en daar is de andere mens en wie zegt? De een de ander moet laten bepalen? Essentieel initiatief overlaten? En wie trouwens zegt dat patroon altijd zelfde moet zijn? Wie spreekt van vast stramien of wie spreekt daar niet van, maar toch zo gebeurt? Oftewel. Daar buigt een lichaam soepel en zoekt lichaamsplekken waar ze lang niet geweest is en daar balt extra vreugde hem samen. Hem extra doet samenballen en o lieve god hoe slakkenstapjes in zucht van mensenleven.

16-11-2002

of ja heb alles maar laten vallen ineens op een dag en of ja inderdaad, ze heeft zitten suffen. Kaal. Kaal. Wat daar in het begin van de week nog zat en nu ononderbroken gelijnte is in ochtendschemer en evenzo trouwens hoe ze vergeten heeft om elk mogelijk ogenblik afgelopen zomer. In de zon te zitten. Of althans misschien niet vergeten maar dan toch wel. Nagelaten en nu voorbij en nu donkere dagen aangebroken en waarom toen de boel niet de boel gelaten en daar op de stoel in de zon zijn gaan zitten? 'Altijd achteraf,' zegt hij.

20-11-2002

of zeg maar: in hele wijde wereld raakt een druppel regen het raam. Zeg maar: enkele spat regen - hoe dun hoe licht door wind verstrooid - kletst tegen haar raam. Een enkele en een enkele en de wereld is zo groot en de takken zijn zo kaal en overall is zoveel plaats. Waterig geglinster in lantaarnlicht en of en trouwens of takjes wachten en of en hoe men vanaf het begin. Men ligt tegen schouders en men wisselt zinnen en men kan ter

één en dezelfde tijd een hand doen uit gaan. En trouwens en hoe en waar maakt niets uit. Soms zo alles komt terecht in. Wat warm is. Wat lekker ruikt en behaaglijk is en wat zindert en wat groot ruim oppervlak is om te liggen en schone lakens en kussens meer dan genoeg. Geeft niet waar hand terecht komt. Geeft niet welke zinnen gewisseld. Niets wordt gewogen, niets hoeft ontwapend. De een die buigt. De ander buigt. De een die draait. De ander draait. De een boven. De ander boven. Kom maar. Regen glinstert in verstrooide lijnen. Lantaarnlicht reikt.

23-11-2002

het dal waar ribben samenkomen. De laagte tussen de uiteinden van ribben. Losjes eindigen. Gebogen eindigen. Zo on-bot-afgebroken eindigen ze in het niet. En zeg maar rustig: op één lijn. Zeg maar rustig: geen rib steekt verder uit dan de ander. Zeg maar rustig: hoe afgerond, hoe on-haperend, hoe on-uitstekend, hoe onscherp, hoe on-schots en scheef. Het is zo een harmonische bedijking en daarbinnen is de bedding zo zacht voor haar arm. Achter zijn lichaam ontspringen ze vanuit de ruggengraat. Ze buigen naar beide zijden en ze keren zich naar elkaar aan zijn voorkant, ze eindigen aan weerszijden zo symmetrisch voordat ze elkaar raken. Zij gelooft dat dit de plek is voor haar onderarm. Zij vult de bedding met de botten van haar onderarm.

25-11-2002

en laten we zeggen de medemens spreekt en laten we zeggen dat men een fractie opvangt van wat hij wenst uit te drukken en laten we vervolgens zeggen dat hij als zwijgende evenwel ademende mens een fractie opvangt van de woorden uit haar. Er zijn nu eenmaal hakkende woorden en aarzelende zinnen en laten we zeggen uitgedrukte tranen. Waar het lichaam vol van was gebleven als ze niet uitgedrukt waren. En daarna duikt hij omlaag en nog verder omlaag.

2-12-2002

als eerste. Hij keert zich naar haar. Voordat zij zich naar hem keert, keert hij zich naar haar. Wie op zijn rug ligt komt in beweging; samenspel van spieren bewerkstelligt dat zijn linkerzij omhoog komt. Dat hij smal rechtop ligt. Dat zijn schouder en arm vrij komen. Vrij bewegen kunnen. Hand naar haar buik, hand tegen haar buik. Volle hand tegen haar buik. Muurtje naast haar zoals zijn lichaam zich uitstrekt.

Handwritten practice of the Hindi character 'अ' (A) in Devanagari script. The page contains 10 rows of the character, with the first row being a single 'अ' and the subsequent rows containing multiple instances of 'अ' for tracing. The characters are arranged in a grid-like pattern, with some rows highlighted in yellow. The bottom of the page features a series of small, repeating decorative symbols.

3-12-2002

er zijn er twee. Er zijn er twee en op een punt ergens raken zij en vandaar wijken zij uiteen in eigen lengtes van lichamen. Er zijn er twee. Er zijn er twee en er zijn aanknopingspunten en verder liggen de lichamen op eigen plaatsen. Er zijn er twee en zij gaan uit van een raakpunt en zij monden uit in zichzelf. Er zijn er twee en zij raken losjes en zij liggen daar zelf. Er zijn er twee en ergens is geen lucht meer tussen hun lichamen en verder zijn ze van eigen lucht omgeven. Er zijn er twee die in elkaars richting buigen en vandaar uit elkaars richting. Er zijn er twee.

9-12-2002

er valt op een bankje te zitten. Er valt op een bank juist naast de deur te zitten. Er valt buiten te zitten nadat. Hoeft niet aller de nabijst. Hoeft niet aller de innigst zoals in vervlogen tijden. Evenwel dat ze beider lichamen samen hebben gebracht zoiets. En terwijl zij beide lichamen deden samenkomen is buiten alles verder gegaan. Alles is hier verder gegaan waar het mee bezig was: vlaag van wind, trippelende fazant, wanordelijke vlucht ganzen, bekvechtende kraaien, hippende mussen, schichtende kwikstaart. Alles gaat een eigen gang, al verenigen zich binnen twee lichamen. Alles doet wat het doet. Alles vliegt wat vliegt. Alles staat in aarde verankerd wat in aarde verankerd staat. Kruinen buigen in de wind, elke grasspriet afzonderlijk onder-

gaat en mensvrouw op bankje poogt uit haar ogen te kijken en poogt naar binnen te brengen en poogt nergens aan vast te hangen en hoeveel te minder had dit gekund als het niet tot vrijen was gekomen.

12-12-2002

hoe koud hoe schraal hoe leeg de winter is van bladeren hoe gans leeg hoe gans grijze staken van takken hoe volkomen leeg is de wereld deze winter. En hoe hij in bed komt en zijn been tegen haar been legt en hoe zijn hand de hare zoekt. Takken en schrale oostenwind en botten licht tegen.

27-12-2002

hoe meer alles weg is hoe meer dit ene uit komt. Hoe meer alles weg is dat ook kleur heeft hoe meer dit ene uit komt. Haal dat oranje weg. Haal die foto's weg. Maak tafel leeg, maak vensterbanken leeg en hoe mooi dan dit groene boompje met rood en zilver en goud en wit. Hoe mooi. Hoe meer alles rondom weg is hoe mooier het boompje. Hoe uitgestrektere vlakke vloerbedekking en bruine vorm van bank; hoe meer muren wit

en kozijnen strak, hoe mooier de kerstboom daar staat met rood glanzende vogeltjes en met paddestoelen en met zilveren kerkjes en met witte sneeuw. Hoe leger rondom hoe mooier dit ene. En komt men stil uit bed en ziet men maan en Orion tot vreugde en heeft men na het vrijen hoe languit gelegen en heeft de ene hand de andere gezocht? Doe dan de lichtjes aan. Zit stil in de hoek van de bank. Groen boompje straalt in lege witte kamer.

6-1-2003

o shit, naar buiten kan niet. O shit, er valt nog geen deur te openen of de koude lucht stormt naar binnen, dus laat maar dicht. De ruiten geven zicht op landschap, dat wel. Stokstijve skeletten van bomen en bevroren bonken van zwarte aarde en dunst laagje poedersneeuw in luwzijden. O shit, men dreunt heen en weer binnen vier muren. Visioenen van ligstoelen. Van bankjes naast voordeuren en van lichaam op bankje en van armen en benen in warme lucht. Och. Midwinter is het en ijsig koud. Na lang ijsberen gaat men weer in bed terug. Het ontdooien begint pas als hij zich toewendt. Vanuit zichzelf.

20-1-2003

o wandelingen aan armen door gure bossen en alles kaal. Bomen kaal en akkers kaal en bermen met doods gebogen gras. O grijze luchten die gelukkig nu geen regen uit zich persen. O sporen van paden waarin plassen staan en waar men de ander los laat teneinde niet door de plassen te hoeven lopen. O prikkelende buitenlucht en hoe gestresst ze is vanwege te vol programma voor komende dagen en hoe zij wacht op gerustgesteldheden en hoe de ander niets uit doet gaan. O hoezeer twee kleine mensjes door de bossen en o hoezeer zegen achteraf om zo vanaf de bodem woorden pogen te vormen. O hoe dit hen aaneen smeedde. Achteraf bezien.

27-1-2003

en zit maar in dikke jassen al kunnen blote akkers de kou wel weerstaan. Ganzen vliegen schor schreeuwend door lucht in strakke lijnen. Ruim beveerde reiger landt met een boog op preciese plek langs glinsterend lint van sloot. De koffie is kruik voor haar handen, wittige wolkjes drijven patronen. Januari-laatzal de zon opkomen en toch alweer zoveel eerder als met kerst; woelt het al in kale bomen met natte takken en met knoptentakels? En in hoeverre laat zij zich afkoelen? Och, maakt niks uit. Drink maar in die ochtend. Drink wazige blauwe verte maar in en drink rechtuitgaande zwartwitte eksters maar in die zichzelf sturen met horizontale staart. Och, koel maar af, geeft niks

want zo dadelijk gaat de jas weer uit en de ochtendjas uit en het hemd uit en kruipt ze weer bij hem in bed.

1-2-2003

richt zich naar hem en nog zoveel te doen en evenwel richt zich naar hem, vertrekt, vertrekt. Ogenschijnlijk richt zich maar is allang vertrokken. Richt zich als robot bevroren verlaten. Ramt tegen hem woorden, verwijt, waarom hij niet... Zijn armen om haar heen gekomen. Zijn knokkels haar rug gemasseerd en van ergens doorheen sijpelt en van ergens haar doorstroomt en van ergens in zichzelf herenigd onder het huisje van zijn arm.

3-2-2003

te nat, te guur, teveel wind en evenwel kan men het niet laten: men opent de deur en men zit gehurkt in de deuropening. Men hoort de wind razen en men maakt zich ongerust over de kou die dit verwarmde huis nu binnenkomt en voor het overige zit men tevreden. Armen om de knieën gevouwen, lichaam omkleed met peignoirs en jassen, gezicht en handen niet omkleed. Wie dan in bed terug keert heeft koude handen en legt die niet pontificaal tegen zijn warme lichaam. Om te beginnen legt men een hand in zijn warme hand en in haar afwezigheid heeft hij tederheid opgespaard.

14-2-2003

met veel geschitter klimt de planeet van tak naar tak. Hoe schoon beide lichamen en hoe schoon de lakens en hoe helder de nacht en hoe hoog Betelgeuze en hoe recht hij naar binnen schijnt. En och hoe helder soms botten en ledematen en scharnieren en vochtige lippen daartegen en alles wederzijds en alles andersom en evenwel hoe droge schil zij bij zichzelf waarneemt maar hoe bij nader inzien alles al klaarligt. Het maakt zich los, het vloeit, het barst uit.

22-2-2003

doe maar stil. Doe maar zo stil. Doe maar zo stil en doe maar niet. Vooruitlopen op, doe maar stil. Doe maar stil en niets in beweging. Doe maar zo stil. Doe maar niet ergens anders en doe maar niet verderop in de tijd. Zeg maar een zin en doe maar weer stil. Luister maar wat hij terugzegt en dan weer stil. Doe maar stil en doe maar liggen en lig maar onder dekens en doe maar niets. Niet in actie gekomen nog niets. Doe nog maar niets. Om niet te zeggen: wat heet 'niets'. Wat heet 'niets' als daar een wezen naast ligt met omsloten huid en met daarbinnen. En noem maar 'niets' als er gepoog is tot woorden en als er besef is van wat binnenshuids blijft. Ongezegd. Noem maar 'niets' deze huiden vol. Noem dat maar 'niets'. Er ligt hier een wereld van omsloten huiden. Ren maar niet weg.

6-3-2003

en of als dan vrijen achter de rug is hoe stil het blijft en hoe ledematen heupen hoofden schouders zich groeperen ergens tegen en hoe zij de woorden binnen kan houden. Wat door het hoofd schiet niet omvormt tot stilteverbreker. En of men ogen wil sluiten of ligt met open ogen?

18-3-2003

en of er nog geen sprake is van kordaatheid? Of dit lichaam de hele nacht onder de dekens was en waar overal nog meer? Sui-zende wind heeft lichaam van grond getild; het heeft gezweefd. Door wind voortbewogen is het gegaan en waar trouwens overal heen en met wie? Lichaam komt uit verre dromen en ligt hier ontwaakt en buiten de beijsde ruit is de zon verschenen. Van kordaatheid is nog geen sprake. Zij wenden zich naar elkaar.

3-4-2003

het wacht. Het wacht niet, het rijpt. Aan de bomen rijpt het. Heeft allang de volle laag zon gehad en krijgt nu deze koude aprildag maar alles is al zo ver en alles ligt al zo klaar in onmiskenbare knop. Groen van kleur en zo afstekend in lege boom. Het omkleden heeft een begin en nu deze ijskoude dag in april. En wat in haar lichaam verstart ligt kust en streelt en likt hij tot vloeibaar warm en of het er buiten zo ijzig grijs uit ziet en of alle knopjes zo schuchter groen in lege boom geplakt zitten en of die het hoe koud hebben?

7-4-2003

doe maar stofferen en doe maar belichten en doe maar windloos en hang maar alles boordevol denneappels en doe maar kleine spitse bladknoppen aan boomuiteinden en doe maar oud bloei-sel dat nog hangt en doe maar vliegtuigsporen svp en doe maar vechtende kraaien rondom schoorsteen en hoe rood hoe regelmatig de pannen van het dak. Doe maar rookpluimpjes uit wakkere huizen, doe maar, klein bezorgd hart na afgelopen uren. (Hij wilde er vaart achter zetten en zij, zij voorzag zichzelf van koffie en kranten en hij maakte aanstalten en zij, zij dronk van de koffie al legde ze de krant naast het bed en hij maakte aanstalten, nou, dan moest hij maar alles zelf doen, dan

moest hij maar eens alle initiatieven nemen, dan kreeg hij zichzelf maar niet geheel samengebald; haar zorg toch niet? Ergens was zij achter gebleven, ergens was het buiten haar om beginnen te gaan.) Doe maar stofferen daar achter het raam. Dakpannen, denappels, stoffeer maar een eind weg.

10-4-2003

laat maar. Laat dat maar. Zo is ook goed. Zo is ook goed. Ze liggen rustig op zichzelf. Ook goed toch? Ze stelt zich haar lichaam als strak onbeweeglijk voor. Dan als in beweging. Niets ontstaat. Het ligt verborgen onder schillen of ligt niks verborgen? Laat maar. Laat maar zichzelf met rust. Geef maar kussens en geef maar dekens en poog maar niet. Sla maar een keer over. Hij komt van zijn plaats. Hij zoekt daaronder. De schil barst en er is warm water van de zee. Alleen blijft haar hoofd daar zover vandaan.

16-4-2003

het wordt lichter en lichter. Ons halfrond nadert en nadert. De torenvalk beziet de aardschil vanuit één perspectief: zie ik iets

vierkants en valt daar in te wonen? Hij vliegt naar iets vierkants. Hij zet zijn pootjes daartegen, hangt, inspecteert binnen, trippelt over het dak, vliegt weg. Lange staart. Tengere romp. Akker ligt in zwarte rijen geploegd, immens bloot temidden van groene bermen. Nóg zijn alle nesten in bomen zichtbaar en verdomd: is een kraai echt zo asociaal? Jat hij echt takjes van eksternest? Ga maar in bed terug en doe maar dat hij haar vagina bevoelt. Gesloten bevindt. Doe maar dat hij zich buigt en met zachtste mond. Nog gesloten. Tot ineens het zich daar samentrekt en voortplant dwars doorheen en ontlaadt. Langgerekt. Dof. Verdomd.

24-4-2003

oftewel het maantje komt op en het schijnt niet meer door de bomen oftewel hoe bebladerd is de lucht geraakt oftewel wat uit stram hout naar buiten getrokken is geeft zich hoe lichtjes over aan wind en sleurt takjes mee in beroering. En trouwens wie zegt dat een blad er is voor zichzelf. Wie zegt dat een blad er niet is voor het dorre hout. Wie wekt wie tot leven? Stromen doorrazen stammen en takken. Aanvoer omhoog. Afvoer omlaag. En hoe dicht raakt de lucht met vlekken blad bezet en hoe kalm en vriendelijk is het gespot van de twee mensen. Hoe kalm en vriendelijk liggen ze nog in bed. Alle ramen open. Alle deuren open. Alle ramen en deuren zicht op groen.

Handwritten practice of the Telugu character 'ప' (pa) in a grid format. The grid consists of 6 rows and 6 columns. Each cell contains the character 'ప' written in a cursive style. The first row is highlighted in yellow. Below the grid is a decorative horizontal line consisting of a series of small, repeating curved shapes.

28-4-2003

bomvol getooid. Barstensvol overdadig groen blad. Helder groen, zo helderlicht groen, zo stevige bladermassa aanwezig rondom boom. Vangt regen op. Deint mee in wind. Vangt zonnestralen op, van welke kant dan ook. Breeduit gespreid brengt alles naar binnen. Alles teruggeeft, alles doorgeeft aan deze winterlang onaangedane stam. Boom op zijn beurt. Houdt bladeren stevig vast als wind ze mee wil nemen. En hij zo toegankelijk en zij zo toegankelijk; zijn mond en tanden hoe lieflijk aan halzen en borsten en huiden en alles doorheen haar lichaam schicht en het daar moerassig verzadigen doet en zijn ze aangeland in tweede jeugd op deze groenste zondagmorgen?

30-4-2003

en of men onder bomen gaat en of men denkt hoe donker het door de straten is vanwege zo een groen dak en hoe men zegt dat men ineens. Hoe men ineens door dezelfde straat als altijd gaat en hoe men iets opvalt en wat dat toch is zegt men. Merkt

men op en over asfalt men gaat zo dicht omlijst met groen ge-
vlek. Verdomd er is iets men zegt. Verdomd er is iets wat er
eerst niet was men zegt. Verdomd, wat is daar gevaren in al dat
dode hout vol winterse uitzichten op luchten en nu verdomd in
groen dak uitgebroken. Verdomd, hoe onderdoor men gaat.
Was niks was dood was kaal en nu waaruit te voorschijn geko-
men? Was wáár daarbinnen en is nu buiten lichtgroen? Komt
hoe? Wordt hoe? Genadige zondagochtend men rustig verbaast
en men vertelt. Genadige zondagochtend waarop houten licha-
men openingen blijken te bevatten.

3-5-2003

het suist het sjeest het vliegt het ruist het raast het duikelt het
snelt het rukt het blaast het dendert het trekt het schudt. Heen
en weer geslingerde kruinen met vleesgeworden bladeren en
met vleesgeworden aangehechtheden van steeltjes en alles blijft
zitten en overal immens luchtruim met kolkende suizende
lucht. Bed onder open raam en er valt niets anders te doen.
Geef elkaar maar hand.

6-5-2003

en of er zeven gladgave eieren zichtbaar zijn en of datgene dat daarin huist zou kunnen overgaan in iets met klepperende vleugels en rennende pootjes en rode snaveltjes? Hoe nat is de aarde die naar het water afdaalt en hoe dicht groen zijn de hangende takken van wilgen en wat staan de rietstengels daar nog doodsdoods en wat is het nest daarin zichtbaar als massieve vlek. Hoe koud kan een lichaam inmiddels geworden zijn en gaat het naar binnen en komt het in bed terug en ligt het naast hem die daar warm gebleven is? Warm dan maar op en vouw dan lichaam maar hoe rustig in drieën en overdwars en verken via dwalende lippen en doe maar alles aan geraamte van lichaam en breng maar vloeibaar teweeg uit gebeente.

15-5-2003

en zo vol bebladerd van zoveel regen en zo een vertrouwd lichaam tegenover haar aan tafel en dat men eet en dat men zeggen hoort uit een hoofd en dat men ogen bewegen ziet in oogkassen als uitsparingen en dat men zich afvraagt met welke gemoedstoestanden dit hoofd samenvalt en dat men vraagt. In bed vraagt men niet. Men voelt warme hand verkennen. Men keert zich naar. Men omvangt.

16-5-2003

en is de boom zo vol bebladerd en is de boom zo bergplaats voor vogels en moet hun wereld hoe overweldigend omringd zijn door groen. En zijn daar twee mensen op de matras en komt hij achter haar liggen en komt hij in haar en omsluit zij hem. En doet hij haar draaien en omvangt zij hem opnieuw. Omvangt als vlak lichaam tegen vlakke matras en hij met alle scharnieren neemt alle ruimte in. En komt dan tegen haar liggen en liggen ze zo hoelang? Gesluimer. Zondagmorgen.

20-5-2003

of breekt de zon door razende wolken of breekt de zon door razende wolken of moeten de wolken eerst plaatsmaken terwijl ze razen of zon, los je op van de andere kant? Zon achter wolkendekens achter grijze witte dunne vette wolkendekens, breek asjeblijft open. Straal dwars doorheen asjeblijft. Los op van andere kant asjeblijft en in een oogwenk verdamp doorboor doorvljijm doorsnijdt asjeblijft zodat wij aan deze kant...

26-5-2003

vrouw loopt. Handen gebald. Handen in zakken. De hele wereld van lucht om zich heen. De hele wijsheid van lucht om zich heen. En boterbloemen geel in de bermen en gras zo groen zo hoog. Boterbloemen en hoog gras en de vrouw ziet niets. De vrouw zit in haar vuist gebald. Vuist is in broekzak. Zie mij maar niet, zie mij maar niet, hij ziet mij toch niet en de vrouw is de deur uit gestapt en de vrouw loopt en van bermen en boterbloemen ziet zij niets. Het is een mooie groene dag in mei. Vrouw loopt.

28-5-2003

maan ongeveer nieuw en hoe als nieuw zij hem tegemoet zal treden met blote voeten door hoge groene sprieten en onder bomen door zo zwaar beladen en blote voeten bedauwd en bespriet en hoe zij hem tegemoet zal treden. Haar voeten af zal drogen en sprieten zachtjes verwijderen en treedt zij hem tegemoet. Maan herbegint.

29-5-2003

waar is de maan. Waar moet zij de maan zoeken? Maansikkel in avond? Omgekeerd streepje in vroege morgen? Nachtlang half ene kant, half andere kant? Waar in dit lange lichte zomermidden moet de maan gezocht worden? Gesteld dat de hemel onbewolkt is. Waar? Zij weet het niet meer. Zij verliest haar greep. Alles en alles gebeurt en gebeurt. Evenwel. Hij ontlokt haar lichaam schorre kreten. Vanuit ergens planten zij zich voort en verlaten de opening.

10-6-2003

ligt binnen eigen huid besloten op de matras. Het ligt daar met eigen twee benen en eigen twee armen en eigen hoofd op de matras. Het morgenlicht is er al uren. Het morgenlicht heeft beide lichamen allang gezien. Beide lichamen komen uit eigen slaap en er is nooit gezegd wie moet beginnen. Is hij het die begint? Hij komt van zijn plaats. Hij verlaat het matrasvlak en hij wendt zich naar dit onaangedane midden van haar. Hij wil het open voor zichzelf en hij wil deze onaangedaanheid doen vertrekken. Buik bekleed met strak vel voor lippen en overal is zijn gewicht en dan komt hij dichtbij haar ogen en hoe hij die tot openen nodigt. Deze laatste onaangedaanheid. Zij, zij houdt de ogen gesloten. Heb geduld der eeuwen. Haar midden barst dof uit, haar midden ontvangt hem, uit haar keel begint geluid, mond opent. Ogen blijven gesloten. Hoe dichtbij zijn wang te-

gen haar wang, hoe dichtbij zijn oog om haar blik te vangen.
Zij houdt haar ogen gesloten.

16-6-2003

de blaadjes zijn al zo gewend aan hun bestaan. De blaadjes bewegen in de wind. Zij staan er zo rustig met tak verbonden. Zij laten zich door zon beschijnen, zij zijn er nog zo doorzichtig, zij tonen hun nerven. Hoe gerust. Hoe stevig groen. Hoe bloeddoortrokken hun fijnste steeltjes. Losjes gaat zijn hand tussen haar benen. Losjes dwarrelen zijn vingers over haar borsten. Binnenslichaams verbindt. Komt weer tussen benen, streelt borst; binnendoor verbindt. Hand strijkt langs geslacht, gaat omhoog naar de borst, kneedt lieflijk. Binnen geeft door. Licht gaat zijn hand tussen haar benen, over haar borst; harde tepel schicht binnenlangs. Meegevend holtewanden voor wie in haar komt. De ochtend is vol eenvoud.

17-6-2003

voltrokken voldongen volgroeide bomen en eeuwig verplaat-
sende winden en naalden van spar stokstijf. Blauwe luchten en

witte gerafelde wolken en geruis door loofbomen en dat het ochtend is. Zwarte silhouetten van massief gerafelde kraaien en rankste gierzwaluwen en alle bladeren op één moment in vlaag wind. Hoe blij is men hier buiten te zitten maar kom. Ga binnen en sluit deuren en stap terug in bed en zit rechtop en streel wat men verkiest. Ze gaat niet liggen. Ze blijft zitten en ze streelt wat ze verkiest. Waarom niet evenwaardig inbrengen al is men vrouw?

19-6-2003

of is de buik van steen? Of waar het zich verbergt? Of is het niet vandaan te halen? Hoe lief hij ook is. Hoe aanhoudend hij haar daar ook kust. Al trekt zij zijn kussen naar binnen, al sleurt ze deze naar binnen, al trekt ze heel haar midden samen. Niet-tot-rust-gekomen buik van achterliggende etmalen geeft geen krimp.

23-6-2003

of is het midzomer en is de walnoot hoe vol met blad en zitten ze onder de boom en vangen ze op deze plek nog zon en gaat

de zon dus midzomer onder naast die hoge struik, althans vanuit deze notenboom gezien en waar trouwens komen zij beiden vandaan? Ze waren in geen velden of wegen te bekennen. Klopt. Ze lagen binnen op matrassen onder midzomerwitte lakens en zij had alle levendigste rustigste energie van de wereld om gehurkt zijn buikvlakte te verkennen althans nu eens was haar hoofd hier en dan weer daar. Op buikplekken en op ribvlakten en op heupmarkeringen. Ze proefde glad geslacht, proefde en omvatte en tuitte en liet losjes langs gaan en proefde met mondholte en proefde met tongweefsel en heeft hij haar toen omgedraaid en languit op matras gelegd en toen hoelang nog aan haar gedaan op midzomerste avond en zitten ze dus nu gedoucht en gekleed en wel in zomerlucht – het is killer dan ze dacht, ze haalt een vest – en is alles zo wijduit? Haar gezicht. Haar blote handen en blote benen. En zien ze de zon dan bijna niet meer en komen ze overeind uit hun stoelen en zien ze dan waar hij ondergaat? Hoe pijlsnel hoe loodrecht? Hoe rood gloeiende bol, hoe uitgedijd midden? 21 juni.

1-7-2003

kom maar want de wereld is zo groot. Kom maar en laat op tenminste één plek geen ruimte bestaan. Laat tussen haar hoofd en zijn lichaam geen ruimte bestaan. Nulkommanul wereld. De wereld is zo godsganselijk uitgestrekt naar opzij en naar omhoog en dwars door aardlagen de diepte in. Kom maar opdat niet alles ver weg is. Kom maar. Laat tenminste op één plek

niets zijn tussen haar schedel en zijn huid. Huid van hem tussen ribben gespannen draagt haar hoofd. Wijde wereld op één plek afwezig.

3-7-2003

het suist door de wereld. Het herfst door de wereld. Het raast en regent, groene natte bladermassa trekt takken mee. De regen is overal, alles wordt nat, alles doordrenkt en de zomer is nog geen twee weken oud. Binnenskamers hangen woorden van vernietiging. Haar dichte hoofd slingert ze in zijn richting. Haar dichte hoofd wordt nog dichter. En zijn gezicht vertrekt achterwaarts, trotse miskende jongen. En tussen de gezichten is veel lege slaapkamer. Buiten raast het. Buiten raast het als was het herfst. En in de gang staan haar schoenen doorweekt. Buiten hem om doorweekte schoenen en alles wat nog meer rottig is, slingert ze in zijn richting en dan zwijgt haar dichte hoofd; nietsziende ogen staren naar buiten. Achter het raam staan de sparren hetzelfde. Zij gaan zo traag in de wind. Zij wiegen met al hun bosgroene naalden en met hun nieuwe heldergroene naalden, och sparrenboom. Och sparrenbomen die zichzelf omgeven met dichte naalden als solide winterjuken. Het wiegt daar en het wiegt en het laat alle sparappels hangen, alles zwaait en alles geeft mee met stormende wind, met neerslaande regen. Ze wendt haar ogen af. Ze keert zich naar hem. Handen strekken zich. Hoofden buigen zich over. Genadeloos. Hopeloos. Vol-

strekt aparte wezens. Zacht geteder gaat haar eigen gang. Het zat nog ergens.

8-7-2003

het zal hij blad gestilte on verschenen zon wind laatste restjes bladeren vormig hand uitgespreid beblazen in uiterste kruinen nee ja hij zij aan slag getingel piano vinger kind getingel of toon uit niets op klinkt hij of wijd wijde paden begaanbare verhard och kom slokjes laatste scherp gescheiden kindlief en of naast grijpen wereld grootst rond om ge lei roze hemel ten ge aan kon dig zon (noorden van ons landje regen, zuiden zon, waarin zelfs een klein land scheiding teweeg kan brengen) of overal rondom en of nog verder overal rondom waarheen gedachten voeren en hij/het is daar tastbaar wordende het tastbaarst wordende van alle ruimste luchtruimen in vertrekken hoe hoog hoe wit hoe breed en om van brein maar niet te spreken. Alle mogelijke kanten op en onderhand voltrekt en ergens in-tussen vervolgens indrukwekkend binnentreedt en wie breit één en ander aan elkaar? Wie brengt alle vervluchtigheden tot twee lichamen terug?

10-7-2003

of is de lucht hoe blauw als om. Om groene kruin in op te vangen, in neer te laten komen, in uit te laten komen, te doen omringen met, te doen doordringen van? Of wenst het blauw zich op te werpen tot achtergronden, tot strak niets, tot fleurig onpeilbaar, tot blauw van kindertekeningen of tot zijdeblauw of tot katoenblauw of tot ochtendfris wit vermengd met blauw of? Ergens worden twee wezens wakker en ergens beziet dit ene wezen het strakke blauw achter ongesloten gordijnen en hoe het andere wezen de ochtend beziet zou ze niet kunnen zeggen. De ochtend laten ze elk aan henzelf en na verloop van tijd legt hij zijn hand tegen haar heup en zwijgen ze nog evengoed.

13-7-2003

of kom maar en de lucht strakblauw en blaadjes bewegen. Het waait daarbuiten en het waait zo ver weg. De geest is zo onverbonden. Maar kom. Kom maar van hoe ver teruggetrokken. Kom te voorschijn. Zonnen buiten en luchten zo blauw en wind door de bomen. Blijft binnen zitten op de bank hoe kleintjes en neemt hij dan haar hand en nodigt haar buiten? Of hoe fel de zon daar schijnt en hoe koel de wind daar waait? Paradijzen zijn omsloten. Paradijserf is omsloten. Paradijsboomgaard is omsloten. Paradijslandschap waarin hun voeten gaan is onopneembaar. En voeten verzet en voeten verzet en hij naast haar

en zonder hem zou zondagmiddag. Zo zonnigst koud. Zo wijds
verloren. Nog zonnigster koud. Nog wijds er verloren.

15-7-2003

het achtereenvolgende lichaamsdelen zoals neem ogen toe-
wendt en noem maar armen bewogen en hoe dan schouders en
rest van lichaam tot nieuwe buigcharnierpunten mee bewegen
en kan ondanks toegewende delen apart nog wat blijven
evenals ogen sluiten. Handen vanuit gesloten ogen gaan laten
en hoe men dan geschuif hoort en hoe hij nadrukkelijk van zijn
plaats komt en hoe hij zich wendt tot haar midden oftewel tot
waar benen splitsen. Diepste gespletenheid en helderste kristal
aangegroeidheid oftewel dof voortgeplant. Oftewel in trilling
gekomen en beweegt zich richting uitgang en of hij holte daar-
na en hoe vanzelf en hoe voluit vervult en of hij liggen is ge-
bleven en waar overal men dan ook naar toe denkt; hier ligt hij
en of men pas beseft als hij is opgestaan. Zekere druk is ver-
dwenen, zekere vervuldheid is weggeëbd. Douchestraal men
hoort ruisen.

16-7-2003

ze zijn er zo teer en ze kleuren er zo teer en ze geuren er zo
zoetig en ze zijn zo ijl van vorm en ze hangen zo als vlinders in
de lucht en zij vertroosten zo elks blik en wie hen ziet wordt het
zacht te moede en zij hangen er in het groen en hun kleuren zijn
er als pastel en kom beduidt hij en ze zeggen geen woord en zij
keert naar de matras en hij komt in haar en al haar binnenste is
naar de aarde gekeerd, haar borsten zo voluit omlaag en hij te-
gen haar aan en hoe vreemd naar binnen zij is gekeerd en of
komt zij omhoog en gaat haar lichaam rechtop en is hij in haar
en is hij tegen haar? Buiten heeft de lathyrus zich ontvouwd.
De eerste lathyrussen buiten zijn ontvouwd en hoevelen van
hen zoeten en teren zullen er nog volgen en bestaat er een pas-
sender naam voor hen? La thy rus.

24-7-2003

en hoe drukkend het is en hoe het ineenvalt tot druppels. Het
regent niet hard. De straatstenen worden er nauwelijks nat van.
Het gaat er zo zachtjes. Drukkende lucht zet zich om in drup-
pels. Zweem van zou men zeggen. Huid perst eigen druppels
uit. Overall filmpjes vocht tegen huid. Uit huid geperst of tegen
huid geplakt van buitenaf? En zijn bomen roerloos? En ver-
dwijnen alle hatelijke zinnen los-van-haar-lichaam als sneeuw
voor de zon? En zweven beide middenlichamen boven de ma-
trassen en kust hij hoe langdurig plek voor plek haar lichaam en
hoezo kunnen middenlichamen hoe autonoom hun gang her-

nemen? Eenmaal op de matras en eenmaal woorden achter zich gelaten? Wat een gezweef en wat licht als veertjes en hoe vol hoe diep geëindig en hoe dicht tegen.

28-7-2003

waartoe dient een zondagmiddag die regen door de wereld stuurt en die soms zon vertoont? Wolken voor vandaan geschoven en palet aan blauwe luchten en witte omgrensde wolken. Waaiend. Waartoe dient de zondagmiddag anders dan dit languit te bekijken of trouwens kan ook ogen sluiten kan ook sluismeren kan. Doe maar languit op de gemakkelijkste matrassen met overdaad aan kussens en met kranten en wat drijft voorlangs de ogen als zij ze sluit? Hele andere werelden wachten onmiddellijk. En wat drijft er vervolgens voor open ogen? Strakste blauw. Omrande witste wolken en boomuiteinde in natste schelste groen. Mag ook niks doen en nergens op letten en gewoon op zij liggen met handjes voor gezicht en oogjes gesloten. Ergens tegen haar rug bevindt hij zich.

9-8-2003

haren als stro en verbleekt als stro en dood als stro. Haren als stro nu de zomer vordert. Wat een zon. Wat een zon. En de haren beschermen het hoofd en de haren beschermen en hij naast haar draagt een hoed. De zon verzengt. De zon schijnt en schijnt. De zon blijft zijn stralen maar sturen en ongehinderd. De zon bestraalt en de haardos houdt tegen en de haardos bleekt en droogt en dort als stro. Doe maar stro. Doe maar touw. Doe maar niks mee te beginnen. Doe maar uitgebleekt en vlassig flossig en dor, doe maar. Seizoen is seizoen. Zon is zon. Verzengend is verzengend. Vederlicht floshaar beweegt mee als zij loopt en naast haar is hij. Hij draagt strohoed.

11-8-2003

gebeeldhouwde schouderomhoog omlaag en overgegaan in nek-omhoog. Massieve stam van nek en anderzijds symmetrisch herhaald en hoezeer gebeeldhouwde schouders dalen en oprijzen naar nek hoe dicht voor haar ogen hoe mooi en hoe stilgehouden en hoe zou men niet worden aangetrokken om vinger te laten gaan. Om vinger te laten testen. In hoeverre gaat een schouder zo rond en verdwijnt in lengte van arm? In hoeverre is er echt een holte tussen zijn schouders en zijn nek? Dit dal. Deze ravijn. Is de stevigheid van oprijzende nek geen bedrog van het gezicht? Andere schouder symmetrisch en hoe vlekkeloos rond tegen matras? Waar begint of eindigt donkerte van linker-schouder en zijde van zijn nek? Verdomd gebeeldhouwd wezen hier voor haar ogen. Verdomde roerloos op hete zondagmorgen

en anders niks dan laken onder lichaam en kussen onder hoofd. Buiten heiligheid van verder schrijdende zomerochtend vermengd met voorspelde hitte. Vooralsnog is de matras groot genoeg en is de wereld zo heïg wit.

12-8-2003

doe de muren maar gepleisterd dat wil zeggen de korrelstructuur zichtbaar. Doe maar deze gebleekte veegstructuur wit geschilderd. De korrels wit naar alle zijden geveegd en niet in één patroon. Doe maar nergens op de muur ook maar een herkenning van hetzelfde. Doe maar streepjes van vegen en stippels van vegen en doe maar daaronder reeds bestaande oneffenheden zichtbaar. Doe maar. En doe maar wie nacht aan nacht hier ligt en een half leven en evenwel nooit gekorrelde witgeschilderde muur doorgrondt. En wat ze ziet van hem die op zijn zij ligt. Schouders en rug zo pal onder haar ogen. Zomer. Avond.

18-8-2003

verdomd. Onder de bomen zijn plasjes bladeren. Zo'n dorst. Verdomd, de bloemen frommelen zich slapjes ineen. Slechts de diep gewortelden staan fier; bruine asters, stokrozen. Verdomd.

Alles snakt en alles laat de koele nacht achter zich met spijt.
Met verlangen naar de volgende nacht verdomd. Het wacht ge-
laten Het werpt af wat onnodig is. Het krimpt ineen. Bruinflu-
welen ree en moeder rennen sierlijk over de stoppelakker. In de
wateren is alles in haar element. Als een luie moeke zwemt de
waterhoen. Loom laten de vissen hun staarten zien, spelen ver-
der. In modderig water. Aalscholvers onbewogen in dode tak-
ken van boom, zwarte silhouetten hoe soepel. Zwanenfamilie
smetteloos wit evenals de waterlelies. Gevachte waterratten
knabbelen aan groene blaadjes en niemand legt de ander iets in
de weg. Havik blijft onverstoort zitten maar kan het niet la-
ten een blik achteruit te werpen. Op hen beiden, mensenwe-
zens. Zondagmiddag loom. Uitgerust en gepoets van veren. En
hij in haar hoe diep. Hoe gerust op zichzelf zij vandaag is, hoe
niets hij in orde hoeft te maken. Hoe naar elkaars lichaam ge-
richt; hoe in stilte verkend en binnengekomen en hoe diep zich
neergelegd. Stil geluid en alles speelt zich op zondag af.

21-8-2003

het moet heftig wennen. Haar sappen, haar huiden moeten hef-
tig wennen aan de huiden van hem, aan zijn sappen. Prikkend
en samentrekkend gaat het daar te keer oftewel het echte ver-
mengen heeft pas daarna plaats oftewel het volstrekte woordlo-
ze mengen heeft plaats als alles achter de rug is oftewel huiden
en sappen nemen niet zomaar klakkeloos op wat indringt ofte-
wel de werkelijke ontmoeting vindt plaats waar hij zojuist uit

verdwenen is. Twee lichamen in rust en huid van vagina reageert. Trekt samen. Voert stoffen aan tegen al deze sappen van hem. Heftige botsingen. Gebrand van huid. Speldengeprik. Het woedt uit waarna de kalmte van de nacht.

24-8-2003

hangende misten dwars doorheen alles. Doe maar doordrenkte lege ruimten tussen bladeren en doe maar bladeren zelf doordrenkt. Doe maar stellen zich te weer, zozeer nog zomerweefsel. Doe maar stelt zich teweer wat kan. Vanuit zichzelf. Vanuit eigen stevige aard. Doe maar dof van mist maar niet geheel doordrenkt. Doe maar mist overal in alle openingen van kruin maar niet in binnenste van blad. Doe maar vlagen gaande mist temidden van hangende mist en of de zon dit alles aan kan? Ze zullen zien. Hij oefent de spieren van zijn been. Hij reikt zijn handen verst languit. Vlagen waaiende mist en is zij achter hem gekropen? Bevindt zich vóór haar ogen een bruin omhuidde vlakte van regelmatige ribbels en van geknokkeld midden? Hij oefent verder. Zij stoort hem niet. Zij neemt slechts plaats in. Achter het raam bemistte bomen.

6-9-2003

of is het de warme wind die hen omblaast of is het de lauwe wind die op precies deze helling aan komt suizen en wordt gevangen of is het de stenen bodem waarop ze hun voeten zetten of is het het scheve leisteengeribbel of zijn het de kronkelende boomwortels hoezeer met leisteen vergroeid of zijn het stammen die hoe recht de lucht in gaan of zijn het de afgebrokkelde leitjes in rood en in blauw en in groen? Hoe onstuitbaar weg gebaad en hoe suizende lauwe winden aan precies deze kant van de berg en op precies deze hoogte en of zij, geliefden, hier aankomen uit koele weken? Hebben hun voeten alle bergzijden omzworven en zijn ze bij toeval gestuit op deze dun begroeide helling met zoveel blote leisteen en met bomen zo recht omhoog en met bomen zo laag in de diepte en of ze hoe stil dan blijven staan en hoe dit herbergzame stukje berg zich ontvouwt aan hun ogen? Hier dan deze lichte zonnige suizende plek waar men heremieten kan vermoeden die zich met bramen voeden. De bramen zijn er zo rijp. De bramen blijven er zo lang rijp.

10-9-2003

of is alles roerloos buiten en of hebben zij daar niets van gemerkt dankzij baksteen muren en dankzij gebakken kleipannen en dankzij dichtgespannen glas voor rechthoekige uitsparingen? En of daar een deur te ontsluiten valt en of voeten de opdracht van het verstand kunnen uitvoeren om dit lichaam rechtop naar

buiten te dragen en of daar bankjes zijn en of de maïs daar goudgeel staat en zon in rode luchten en of? Of is er teveel om op te noemen voor dit standpunt vanaf een bankje om maar niet te spreken van de atmosfeer van extra vocht die haar omgeeft en die in druppelvorm aan elke grasspriet hangt. Enkele verdwaalde bloem nog aan verdorde staken en of men na verloop van tijd – na verloop van korte tijd, na verloop van juist genoeg indruktijd – de voeten opdracht geeft om dit lichaam naar binnen te dragen en om weer in bed te kruipen alwaar beide lichamen inmiddels een eigen helderheid blijken te bezitten zozeer dat zijn arm langs haar vagina haar daar naar adem doet happen. Zuigt hij hoelang aan haar borst en is er een hals overal onder zijn lippen en uit hoeveel zachte delen en botijkpunten blijkt een buik te bestaan onder zijn hand? Had binnenkomen al zoveel eerder gekund want staat al hoe open?